

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ ไวยากรณ์ไทยฉบับครอบคลุมภาษาย่อย (A Pan-Dialectal Grammar of Thai)

เล่มที่ 8

เรื่อง ไวยากรณ์ภาษาไทยกับชั้นอาชีพของผู้พูด (Grammar of Thai and the Occupational Class of the Speaker)

ผู้วิจัย อาจารย์ ดร. ปันนดา เลอเลิศยุติธรรม
(มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)

เสนอฝ่ายวิชาการสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
22 มีนาคม 2554

สนับสนุนโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)
และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกอ. และ สกว. ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

คำนำ

(โดยหัวหน้าโครงการวิจัย)

รายงานวิจัยนี้เป็นผลของการวิเคราะห์ภาษาไทยด้านไวยากรณ์ ภายใต้โครงการวิจัยที่มีชื่อว่า **ไวยากรณ์ไทยฉบับครอบคลุมภาษาย่อย** (A Pan-dialectal Grammar of Thai) ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนจากฝ่ายวิชาการ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.) ทุนที่ได้รับเป็นทุนประเภทส่งเสริมกลุ่มวิจัย หรือทุนเมธีวิจัยอาวุโส ระยะเวลาของทุนวิจัยคือ 31 กรกฎาคม 2550 ถึง 30 กรกฎาคม 2553

เหตุผลที่ทำวิจัยเรื่องนี้ สืบเนื่องมาจากการที่หัวหน้าโครงการวิจัยได้สังเกตเห็นปัญหาหลายประการเกี่ยวกับภาษาไทย ทั้งปัญหาความลักลั่นในการวิเคราะห์ภาษาไทย และปัญหาการขาดแคลนผลการวิจัยและตำราไวยากรณ์ที่ทันสมัยในสังคมไทย อันส่งผลไปถึงปัญหาการจัดทำพจนานุกรมและแบบเรียนภาษาไทย ปัญหาการสอนภาษาไทยให้คนไทยและชาวต่างประเทศ และปัญหาการวิจัยภาษาไทยเชิงลึก

ปัญหาดังกล่าวมาจากสาเหตุ 4 ประการ ประการแรก ปัญหาในการวิเคราะห์ภาษาไทยเกิดจากความขัดแย้งกันระหว่างนักไวยากรณ์ที่ยึดถือทฤษฎีภาษาศาสตร์ต่างกัน โดยไม่มีการประเมินว่าทฤษฎีอะไรดีหรือเหมาะสมที่สุด ความขัดแย้งก่อให้เกิดความไม่แน่นอน และไม่สม่ำเสมอในการตัดสินใจอะไรเป็นอะไร เช่นการระบุชนิดของคำ การแสดงโครงสร้างของประโยค ฯลฯ ทำให้ภาษาไทยดูไร้กฎเกณฑ์ ไร้โครงสร้าง และเป็นภาษาที่ยากในการเรียนและสอน ประการที่สอง ปัญหาด้านการวิเคราะห์ภาษาไทย ยังเกิดจากการที่ตัวภาษาไทยเองเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วตามการเปลี่ยนแปลงของโลก รูปแบบหรือโครงสร้างที่เคยใช้กันในชีวิตจริงอาจเลิกใช้แล้ว และรูปแบบหรือโครงสร้างที่ไม่เคยใช้ก็อาจกลายเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป และเป็นปรากฏการณ์ใหม่ในภาษารูปแบบใหม่นี้ มักไม่เป็นที่ยอมรับของผู้ที่ยึดถือตำราไวยากรณ์เล่มเก่าๆ ที่ตามไม่ทันภาษาที่เกิดขึ้นใหม่ จึงเกิดความขัดแย้งระหว่างรูปแบบที่ใช้กันจริง กับรูปแบบที่อยู่ในตำราไวยากรณ์ ทำให้เกิดการเถียงว่าแบบใดผิด แบบใดถูก แบบใดควรใช้หรือไม่ควรใช้ ข้อขัดแย้งนี้ส่งผลไปถึงปัญหาในการเรียนการสอนภาษาไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ประการที่สาม ในการศึกษาและการเขียนพรรณนาไวยากรณ์ของภาษาที่นิยมทำกันมา ผู้ศึกษามักใช้ภาษาของตนเองเป็นเกณฑ์ตัดสิน บางคนใช้ข้อมูลจำกัดเท่าที่หาได้ง่ายๆหรือแต่งขึ้นเอง ทำให้กฎเกณฑ์ที่สรุปได้อาจไม่ครอบคลุมภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน ผลก็คือสังคมไทยยังขาดการวิจัยและตำราไวยากรณ์ที่บอกกฎการใช้ภาษาจริงๆของคนไทย ประการสุดท้าย ภาษามีความหลากหลาย และใช้แตกต่างกันไปตามกลุ่มสังคมที่แตกต่างกัน แต่ไวยากรณ์ภาษาไทยที่มีอยู่ล้วนมุ่งอธิบายเฉพาะภาษาไทยมาตรฐาน ไม่รวมภาษาย่อยหรือภาษาถิ่น ทำให้สังคมไทยยังขาดไวยากรณ์ที่ครอบคลุมภาษาของประชากรส่วนใหญ่ในสังคม

ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาทั้งหมดข้างต้นและสร้างสิ่งที่สังคมไทยยังขาด โครงการวิจัยนี้จึงเกิดขึ้นด้วยความมุ่งมั่นที่จะสร้างองค์ความรู้ใหม่ด้านภาษาไทย เพราะสังคมไทยยังไม่เคยมีไวยากรณ์ที่ครอบคลุมภาษาย่อย ซึ่งหมายถึงภาษาถิ่นและภาษาย่อยทางสังคมของไทย แม้แต่ไวยากรณ์ภาษาไทยมาตรฐานที่เป็นส่วนหนึ่งของโครงการ งานวิจัยนี้ก็ใช้แนวทางการศึกษาแนวใหม่ตามทฤษฎีที่มีปัญหาความลึกลับน้อยที่สุด กอปรกับข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ก็มาจากคลังข้อมูลภาษาที่ใช้จริงขนาดใหญ่ ซึ่งน่าจะทำให้ผลการวิเคราะห์เป็นที่เชื่อถือมากขึ้น

ดังนั้น โครงการนี้จึงมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) วิเคราะห์ลักษณะสำคัญทางไวยากรณ์ของวิธภาษา 9 วิธภาษาของภาษาไทย ได้แก่ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นอีสาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยย่อยตามเพศ ภาษาไทยย่อยตามอายุ ภาษาไทยย่อยตามชั้นอาชีพ และภาษาไทยย่อยตามชาติพันธุ์ 2) นำผลการวิเคราะห์ภาษาทุกวิธภาษามาสังเคราะห์เป็น ไวยากรณ์ภาษาไทยมาตรฐาน ไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่น ไวยากรณ์ภาษาไทยย่อยตามตัวแปรต่างๆทางสังคม และสุดท้ายสังเคราะห์รวมเป็น ไวยากรณ์ไทยที่ครอบคลุมภาษาย่อยทั้งหมด

ในด้านกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย งานวิจัยนี้บูรณาการแนวคิดทางภาษาศาสตร์สังคมเข้ากับวากยสัมพันธ์ ภาษาศาสตร์สังคมมีแนวคิดพื้นฐานว่าภาษามีการแปรตามตัวผู้พูด ซึ่งทำให้เกิดภาษาย่อย โครงการนี้มุ่งวิเคราะห์ภาษาย่อยที่สำคัญของภาษาไทย ได้แก่ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาถิ่น 4 ภาค และภาษาย่อยสังคมที่ต่างกันตามเพศ อายุ ชั้นอาชีพ และชาติพันธุ์ ส่วนด้านวากยสัมพันธ์ โครงการนี้มุ่งวิเคราะห์ประเด็นสำคัญทางระบบไวยากรณ์ เช่น ชนิดของคำ การสร้างคำ และการสร้างประโยคในภาษาไทย

ทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์วากยสัมพันธ์ คือไวยากรณ์พึ่งพาศัพท์การก (Lexicase Dependency Grammar) ซึ่งได้พัฒนามาเป็นทฤษฎีไวยากรณ์คำ (Word Grammar) ทฤษฎีนี้มีหลักการง่ายๆ คือ ในแต่ละคำที่เราพูด นอกจากจะมีความหมายประจำศัพท์แล้ว ยังมีความหมายทางไวยากรณ์อีกด้วย กล่าวคือ ลักษณะที่ระบุว่าจะนำคำนั้นจะไปใช้อย่างไร และสัมพันธ์กับคำข้างเคียงอย่างไรในประโยค จะต้องปรากฏกับคำประเภทใด และไม่ปรากฏกับคำประเภทใด เช่น คำว่า ชอบ เป็นคำกริยา ต้องปรากฏกับคำนาม คำนามที่อยู่ข้างหน้าเป็นประธาน คำนามที่อยู่ข้างหลังเป็นกรรม และ ปรากฏหลังคำว่า ไม่ได้ คำชนิดอื่นที่ไม่ใช่คำกริยาปรากฏหลังคำว่า ไม่ ไม่ได้ ดังนั้นการสร้างประโยคก็คือนำคำมาเรียงต่อกัน ตามลักษณะทางวากยสัมพันธ์ที่แฝงอยู่ในแต่ละคำ หากคำที่นำมาอยู่ร่วมกันมีลักษณะไม่สอดคล้องกัน ก็จะได้ประโยคที่ผิดไวยากรณ์ เช่น *หิวฉันข้าว ทั้งนี้เพราะคำนามที่เป็นประธานต้องอยู่หน้าคำกริยา ไม่ใช่อยู่หลัง หลักการนี้ใช้คำและเงื่อนไขทางวากยสัมพันธ์ของคำเป็นหลักในการวิเคราะห์ ดังนั้นการตัดสินใจทางไวยากรณ์ขึ้นอยู่กับปรากฏร่วม (co-occurrence) ของคำที่เป็นส่วนประกอบของประโยค นอกจากการใช้คำเป็นศูนย์กลางในการวิเคราะห์แล้ว ทฤษฎีนี้ยังแยกความแตกต่างระหว่างส่วนประกอบที่เป็นส่วนหลัก (head) กับ

ส่วนประกอบที่เป็นส่วนพึ่งพา (dependent) ส่วนหลัก คือส่วนที่ต้องมีเสมอ ส่วนพึ่งพาเป็นส่วนที่มีหรือไม่มีก็ได้ ไม่มีความสำคัญเหมือนส่วนหลัก กฎการปรากฏร่วมของส่วนประกอบของโครงสร้างในแต่ละระดับให้ความสำคัญแก่ส่วนหลัก เช่น ส่วนหลักของประโยคเป็นคำกริยา ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงประโยค ทฤษฎีนี้ใช้สัญลักษณ์ V แทน S (Sentence) แสดงเป็นนัยว่าประโยคต้องมีกริยาเสมอ หรือกริยาคำเดียวก็เป็นประโยคได้ เมื่อกล่าวถึงนามวลีใช้ N แทน NP (Noun Phrase) เพราะนามเป็นส่วนหลักของนามวลี หลักเกณฑ์เช่นนี้ทำให้มองเห็นโครงสร้างหลักที่เป็นแก่นของภาษามากกว่าการวิเคราะห์เชิงเส้นที่รุงรังและไม่ได้แก่นัยทั่วไปของภาษา

เป็นที่คาดหวังว่าโครงการวิจัยนี้ น่าจะมีประโยชน์ในแง่ที่ให้ข้อสรุปที่สำคัญทางทฤษฎีวากยสัมพันธ์ ทฤษฎีแบบลักษณ์ภาษา และทฤษฎีการแปรของภาษาตามปัจจัยทางสังคม นอกจากนี้ผลการสังเคราะห์ยังทำให้ได้ตำราไวยากรณ์ภาษาไทยมาตรฐาน และไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่นในรูปแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน นำไปสู่การส่งเสริมให้มีการเรียนรู้และอนุรักษ์ภาษาถิ่นมากขึ้นด้วย

เนื้อหาทั้งหมดของรายงานวิจัยนี้แบ่งการนำเสนอแยกเป็น 10 เล่มตามภาษาย่อยที่กำหนดไว้ในขอบเขตของการวิจัย แต่ละเล่มมีเนื้อหาตั้งแต่ต้นจนจบในตัวเอง แต่เกี่ยวข้องกับเล่มอื่นๆด้วยในแง่ที่ใช้กรอบแนวคิดเดียวกัน และเนื้อหาบางตอนที่ซ้ำกับเล่มอื่นก็ใช้วิธีอ้างถึงกัน

รายงาน 10 เล่มพร้อมชื่อผู้รับผิดชอบมีดังนี้

- เล่มที่ 1 ไวยากรณ์ภาษาไทยมาตรฐาน (ศาสตราจารย์ ดร.อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติมา อินทรมพรรษ์ และอาจารย์นัฐวุฒิ ไชยเจริญ)
- เล่มที่ 2 ไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่นกลาง (อาจารย์ศรวนีย์ สรรคบุรานุรักษ์)
- เล่มที่ 3 ไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่นเหนือ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ)
- เล่มที่ 4 ไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่นอีสาน (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชนานันท์ ตรงดี)
- เล่มที่ 5 ไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่นใต้ (อาจารย์ ดร. กรัณศุภมาส เองฉ้วน)
- เล่มที่ 6 ไวยากรณ์ภาษาไทยกับอายุของผู้พูด (อาจารย์ ดร. จันทิมา อังคพณิชกิจ)
- เล่มที่ 7 ไวยากรณ์ภาษาไทยกับเพศของผู้พูด (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สำเนียงงาม)
- เล่มที่ 8 ไวยากรณ์ภาษาไทยกับชั้นอาชีพของผู้พูด (อาจารย์ ดร. ปณันดา เลอเลิศยุติธรรม)
- เล่มที่ 9 ไวยากรณ์ภาษาไทยกับชาติพันธุ์ของผู้พูด (อาจารย์ ดร.นัทธชนัน เขียวพัฒน์ อาจารย์พิจิตรา พาณิชย์กุล และอาจารย์รุ่งวิมล รุ่งโรจน์สุวรรณ)
- เล่มที่ 10 ไวยากรณ์ภาษาไทยครอบคลุมภาษาย่อย (ศาสตราจารย์ ดร.อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์)

สารบัญ

บทที่ 1	บทนำ	1
บทที่ 2	ทบทวนวรรณกรรม	3
	2.1 การจำแนกประเภทอาชีพ	3
	2.2 ช่วงชั้นอาชีพ	5
	2.3 ภาษากับช่วงชั้นอาชีพ	9
บทที่ 3	ชนิดของคำ	15
	3.1 คำกริยา	15
	3.2 คำนาม	15
	3.3 คำคุณศัพท์	18
	3.4 คำวิเศษณ์	19
	3.5 คำบุพบท	19
	3.6 คำปริมาณ	20
	3.7 คำสันธาน	22
	3.8 อนุภาค	22
	3.9 บทสรุป	25
บทที่ 4	การสร้างคำ	27
	4.1 คำประสม	27
	4.2 คำซ้ำ	28
	4.3 คำซ้อน	31
	4.4 คำประสม	32
	4.5 คำกร่อน	33
	4.6 คำย่อ	34
	4.7 บทสรุป	36
บทที่ 5	การสร้างประโยค	37
	5.1 ประโยคความเดียว	37
	5.2 ประโยคกริยาเรียง	38
	5.3 อนุกรมประโยค หรือประโยครวม	40
	5.4 สังกรประโยค หรือประโยคซ้อน	41

5.5	คุณานุประโยค	43
5.6	อนุประโยคเต็มเต็ม	45
5.7	ประโยคกรรมวาจก	46
5.8	ประโยคเน้นเรื่อง	48
5.9	ประโยคไร้ประธาน	49
5.10	บทสรุป	52
บทที่ 6	สัมพันธสาร	54
6.1	การอ้างถึง	54
6.1.1	การอ้างถึงโดยชื่อนามวลีเดิม	54
6.1.2	การอ้างถึงโดยใช้คำบุรุษสรรพนาม	55
6.1.3	การอ้างถึงโดยใช้สรรพนามชี้เฉพาะ	56
6.1.4	การอ้างถึงโดยใช้คำคุณศัพท์ชี้เฉพาะ	57
6.1.5	การอ้างถึงโดยใช้คำที่เกี่ยวข้องกับจำนวน	58
6.1.6	การอ้างถึงโดยใช้คำเปรียบบอกความมากน้อย	60
6.2	การเชื่อมโยงความด้วยการละ (ellipsis)	60
6.3	การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมสัมพันธสาร	62
6.3.1	คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเน้นเฉพาะ	62
6.3.2	คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความสรุป	63
6.3.3	คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความขัดแย้ง	64
6.3.4	คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความคล้อยตาม	64
6.3.5	คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเพิ่ม	65
6.3.6	คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความตามลำดับเวลา	66
6.3.7	คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผล	67
6.4	บทสรุป	68
บทที่ 7	บทสรุปไวยากรณ์ภาษาไทยกับชั้นอาชีพของผู้พูด	69
	เอกสารอ้างอิง	72

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 2-1	อัตราการใช้คำกริยาที่ไม่เติม –s หลังคำกริยาเมื่อปรากฏในประโยคที่ประธานเป็นบุรุษที่ 3 เอกพจน์ ในภาษาอังกฤษของคนในเมืองนอริส	10
ตารางที่ 2-2	อัตราการใช้คำกริยาที่ไม่เติม –s หลังคำกริยาเมื่อปรากฏในประโยคที่ประธานเป็นบุรุษที่ 3 เอกพจน์ ในภาษาอังกฤษของคนในเมืองดีทรอยต์	11
ตารางที่ 3-1	อัตราการเลือกใช้คำแทนตัวผู้พูดเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง	17
ตารางที่ 3-2	อัตราการเลือกใช้คำแทนตัวผู้พูดเพศหญิงที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง	18
ตารางที่ 3-3	อัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	24
ตารางที่ 3-4	อัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศหญิงที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	26
ตารางที่ 4-1	อัตราการปรากฏคำซ้ำในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	32
ตารางที่ 4-2	อัตราการปรากฏคำย่อในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	38
ตารางที่ 5-1	อัตราการปรากฏประโยคกริยาเรียงในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	42
ตารางที่ 5-2	อัตราการปรากฏประโยคซ้อนในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	46
ตารางที่ 5-3	อัตราการปรากฏคุณูปประโยคในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	49
ตารางที่ 5-4	อัตราการปรากฏประโยคกรรมวาจกในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	53
ตารางที่ 5-5	อัตราการใช้คำแทนตัวผู้พูดในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง	57

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 3-1 อัตราการเลือกใช้คำแทนตัวผู้พูดเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง	17
ภาพที่ 3-2 อัตราการเลือกใช้คำแทนตัวผู้พูดเพศหญิงที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง	18
ภาพที่ 3-3 อัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	25
ภาพที่ 3-4 อัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศหญิงที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	26
ภาพที่ 4-1 อัตราการปรากฏคำซ้ำในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	33
ภาพที่ 4-2 อัตราการปรากฏคำย่อในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	38
ภาพที่ 5-1 แสดงอัตราการปรากฏประโยคกริยาเรียงในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	43
ภาพที่ 5-2 แสดงอัตราการปรากฏประโยคซ้อนในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	47
ภาพที่ 5-3 แสดงอัตราการปรากฏคุณูปประโยคในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	49
ภาพที่ 5-4 อัตราการปรากฏประโยคกรรมวาจกในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ	53
ภาพที่ 5-5 อัตราการการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง	57

บทที่ 1

บทนำ

ลำดับช่วงชั้นทางสังคม เป็นผลจากระบวนการที่บุคคลต่างๆ ในสังคมหนึ่งๆ ถูกจำแนกให้แตกต่างกันโดยพิจารณาจากเรื่องของอำนาจ อภิสิทธิ์ และการได้รับการยอมรับทางสังคม กล่าวคือ บุคคลที่มีองค์ประกอบหรือลักษณะที่มีความคล้ายคลึงกันในเรื่องดังกล่าวจะถูกจัดรวมไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน หรือเป็นชนชั้นเดียวกัน จากการศึกษาของ ทิโอ (Thio 1986) กล่าวว่า นักสังคมวิทยาได้กำหนดแนวทางสำหรับศึกษาหรือจำแนกกลุ่มบุคคลในแต่ละชนชั้นหลากหลายวิธี โดยหนึ่งในกลวิธีสำหรับใช้ในการจัดช่วงชั้นได้ใช้อาชีพเป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่ม ทั้งนี้สามารถจำแนกตามรายได้ เกียรติภูมิ ความรับผิดชอบ หน้าที่ ตำแหน่ง และการใช้แรงงาน เป็นต้น โดยอาชีพเป็นส่วนสำคัญในการวางรากฐานการระบุตำแหน่งทางสังคมของบุคคลโดยไม่คำนึงถึงพื้นฐานทางครอบครัว เช่น บุคคลผู้อยู่ในตำแหน่งทางการเมือง นักการทูต นักฟิสิกส์ เป็นต้น ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าการจัดลำดับช่วงชั้นทางสังคมสามารถพิจารณาโดยใช้จากเกียรติภูมิของอาชีพได้

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2548) กล่าวว่าความแตกต่างของลำดับชั้นทางสังคมนับได้ว่าเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา ซึ่งแสดงว่าการใช้ภาษากับลำดับชั้นทางสังคมมีความสัมพันธ์กัน และเมื่อลำดับชั้นทางสังคมสามารถจัดโดยพิจารณาจากการจัดช่วงชั้นอาชีพ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าการใช้ภาษากับการจัดลำดับชั้นอาชีพจึงมีความสัมพันธ์กัน

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาบทพจนานานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การศึกษาด้านการแปรของภาษาตามชั้นอาชีพนั้นปรากฏน้อยมาก โดยเฉพาะการศึกษาในส่วนของภาษาไทยแม้จะมีการศึกษาการแปรทางด้านเสียงตามชั้นอาชีพอยู่บ้างก็ตาม แต่ส่วนใหญ่เป็นงานที่ได้ทำการศึกษาไว้นานแล้ว ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ต้องดำเนินการศึกษาในประเด็นดังกล่าว เพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่างทางไวยากรณ์ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพต่างกัน การศึกษาในครั้งนี้จึงเป็นการศึกษาการแปรของภาษาตามชั้นอาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงให้เห็นความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการใช้ภาษาของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพที่แตกต่างกัน ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ข้อมูลส่วนหนึ่งได้มาจากการสัมภาษณ์โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ส่วนข้อมูลอีกส่วนหนึ่งมาจากการสัมภาษณ์ในรายการทางสถานีโทรทัศน์ โดยใช้การวิเคราะห์ตามแนวของไวยากรณ์ฟังก์ชันทางการ

อุปสรรคสำคัญสำหรับการศึกษาในครั้งนี้ได้แก่การเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ซึ่งมีปัจจัยทางสังคมด้านอื่นๆ ของผู้พูดเข้ามาสัมพันธ์ด้วย

งานวิจัยนี้นอกจากจะแสดงให้เห็นความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการใช้ภาษาของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพที่ต่างกันแล้ว ยังเป็นประโยชน์ต่อการนำไปประยุกต์ใช้ การนำไปช่วยในการเรียนการสอนภาษาไทย และการวิจัยทางภาษาศาสตร์และภาษาไทยในอนาคตด้วย สำหรับการนำเสนองานวิจัยนี้จะโดยแบ่งออกเป็น 7 ส่วน ได้แก่ บทนำ ทบทวนวรรณกรรม ชนิดของคำ การสร้างคำ การสร้างประโยค สัมพันธสาร และ บทสรุปไวยากรณ์ภาษาไทยกับชั้นอาชีพของผู้พูด

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

2.1 การจำแนกประเภทอาชีพ

การจัดลำดับช่วงชั้นอาชีพก่อนอื่นต้องจำแนกกลุ่มประเภทอาชีพ สำหรับข้อมูลการจำแนกประเภทอาชีพของประเทศไทยที่สามารถใช้อ้างอิงในระดับชาติ ได้แก่ การจำแนกประเภทอาชีพของกรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม และ กลุ่มมาตรฐานสถิติ สำนักนโยบายและวิชาการสถิติ สำนักงานสถิติแห่งชาติ

กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม (2538) ได้จัดประเภทมาตรฐานอาชีพในประเทศไทยไว้เช่นกัน โดยจำแนกอาชีพในประเทศไทยเป็นหมวด ๆ ดังนี้

หมวด 1 ผู้ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพ วิชาการ และผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกัน : หมวดอาชีพนี้ครอบคลุมถึงผู้ที่ได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมขั้นสูง ซึ่งโดยปกติเป็นผู้ได้รับการศึกษาในระดับชั้นมหาวิทยาลัยหรือเทียบเท่า นอกจากนี้ยังครอบคลุมถึงผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมทางเทคนิคต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะงานที่เกี่ยวข้องกับผู้ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพ และบุคคลดังกล่าวจะทำงานภายใต้ความควบคุมของผู้ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพ นอกจากนี้ยังรวมถึงศิลปินเชิงประดิษฐ์ นักดนตรี นักคนตรี นักประพันธ์ และผู้ปฏิบัติงานอื่น ๆ ซึ่งต้องใช้ความเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องเฉพาะงานและทำงานในเชิงประดิษฐ์หรือสร้างสรรค์ หมวดอาชีพนี้จะครอบคลุมเฉพาะผู้ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพและวิชาการเท่านั้น ผู้ที่เรียนสำเร็จทางวิชาชีพและวิชาการ แต่ไม่นำวิชาชีพและวิชาการที่เรียนนั้นมาใช้ในการปฏิบัติงาน จะไม่จัดไว้ในหมวดนี้

หมวด 2 ผู้ปฏิบัติงานด้านการบริหารจัดการ : ผู้ประกอบอาชีพในหมวดนี้ ได้แก่ ผู้ออกกฎหมาย กฎและระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ผู้พิจารณากำหนดนโยบาย หรือเข้าร่วมในการวางนโยบายขององค์กรรัฐบาลและองค์กรที่มีใช้รัฐบาล รวมทั้งงานอำนวยการและงานจัดการขององค์กร เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามนโยบายและเป้าหมายที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ไม่รวมถึงผู้ที่ถูกเรียกว่าเป็นผู้จัดการ แต่ปฏิบัติงานทางวิชาชีพ วิชาการ หรืองานช่าง ซึ่งได้จัดประเภทไว้ในหมวดอาชีพที่ปฏิบัติงานอยู่จริง

หมวด 3 เสมียนพนักงานและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกัน : ผู้ประกอบอาชีพในหมวดนี้ครอบคลุมถึงผู้ประกอบอาชีพซึ่งเรียกว่าเป็นงานในสำนักงาน และอาชีพส่วนใหญ่ในหมวดนี้เป็นงานเกี่ยวกับการจัดการและเก็บรักษาสินทรัพย์และสถิติทุกชนิด รวมทั้งการทำงานเกี่ยวกับ

การเงิน การธุรกิจ และอุตสาหกรรม งานการเจ้าหน้าที่ งานโต้ตอบจดหมาย และงานต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในหน้าที่ประจำแผนกหรือเสมียนพนักงาน

หมวด 4 ผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการค้า : ผู้ประกอบอาชีพในหมวดนี้ ได้แก่ ผู้ทำงานเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าและบริการทุกชนิด และดำเนินการธุรกิจเกี่ยวกับการค้าส่งและค้าปลีก

หมวด 5 ผู้ปฏิบัติงานอาชีพด้านบริการ : ผู้ประกอบอาชีพในหมวดนี้ ได้แก่ ผู้ควบคุมดูแลงานในบ้านเรือน หรือบุคลากรในโรงพยาบาล โรงแรม สถานที่ขายอาหาร และผู้ที่ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกต่าง ๆ

หมวด 6 ผู้ทำงานกลสิกรรม ผู้เลี้ยงสัตว์ ผู้ทำงานป่าไม้ ชาวประมง และพราน : ผู้ประกอบอาชีพในหมวดนี้ ได้แก่ ผู้ทำงานเกี่ยวกับการทำฟาร์ม การประมง การล่าสัตว์ การชักลากซุง และการทำป่าไม้โดยตรง

หมวด 7 ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการผลิตและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกัน ผู้ใช้อุปกรณ์ในการขนส่ง และกรรมกรหรือคนงาน อาชีพในกลุ่มนี้จำแนกย่อยเป็น 5 กลุ่มย่อย ได้แก่

- 7.1 กลุ่มของผู้ควบคุมดูแลคนงานและหัวหน้างานทั่วไป
- 7.2 กลุ่มอาชีพในกรรมวิธีการผลิตขั้นต้น
- 7.3 กลุ่มอาชีพในกรรมวิธีการผลิตถัดจากกรรมวิธีการขั้นต้น ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็น อาชีพเกี่ยวกับการประดิษฐ์หรือประกอบ
- 7.4 กลุ่มอาชีพของช่างก่อสร้าง ช่างไม้
- 7.5 กลุ่มอาชีพเกี่ยวกับการใช้เครื่องยนต์และอุปกรณ์ที่ติดตั้งอยู่กับที่เพื่อเคลื่อนย้ายวัสดุ หรือผลิตภัณฑ์
- 7.6 กลุ่มอาชีพของกรรมกรหรือคนงาน ที่มีได้ถูกจัดอยู่ในกลุ่มอื่น

หมวด 8 คนงานซึ่งมิได้จัดประเภทไว้ในหมวด 1-6

หมวด 9 ผู้รับราชการทหาร

ส่วนกลุ่มมาตรฐานสถิติ สำนักนโยบายและวิชาการสถิติ (2543) ได้จำแนกประเภทอาชีพของคนไทยออกเป็น 10 ประเภท โดยอ้างอิงการจำแนกจากการจัดประเภทอาชีพตามมาตรฐานสากลดังนี้

ประเภทที่ 1 : ผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ

ประเภทที่ 2 : ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่าง ๆ

ประเภทที่ 3 : ช่างเทคนิคสาขาต่าง ๆ และผู้ประกอบวิชาชีพอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ประเภทที่ 4 : เสมียน

ประเภทที่ 5 : พนักงานบริการ และพนักงานขายในร้านค้าและตลาด

ประเภทที่ 6 : ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง

ประเภทที่ 7 : ผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ประเภทที่ 8 : ผู้ปฏิบัติการเครื่องจักรโรงงานและเครื่องจักร

ประเภทที่ 9 : อาชีพขั้นพื้นฐานต่าง ๆ

ประเภทที่ 10 : กองกำลังทหารติดอาวุธต่าง ๆ (สามเหล่าทัพ)

2.2 ช่วงชั้นอาชีพ

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าอาชีพเป็นปัจจัยทางสังคมปัจจัยหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการจัดลำดับขั้นทางสังคม แม้ว่าอาจจะมีผู้สนใจน้อยกว่าปัจจัยอื่นๆ เช่น อายุและเพศ เป็นต้น สำหรับการจัดช่วงชั้นทางสังคมโดยพิจารณาจากเกียรติภูมิของอาชีพได้มีผู้ให้ความสำคัญโดยทำการศึกษาและวิจัย ปรากฏทั้งในระดับสากลและระดับประเทศดังนี้

ไทรแมน (Treiman, 1975) ได้ศึกษามาตรฐานสากลของมาตรวัดเกียรติภูมิของอาชีพ ไทรแมนพบว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับเกียรติภูมิของอาชีพซึ่งปรากฏในประเทศต่าง ๆ ไม่สามารถนำไปใช้ในการศึกษาเปรียบเทียบได้เหมาะสมเท่าที่ควร เนื่องจากมีความแตกต่างกันในด้านของหลักการกระบวนการ ตลอดจนการกระจายของอาชีพ ดังนั้น ไทรแมนจึงสร้างมาตรฐานสากลของมาตรวัดเกียรติภูมิของอาชีพขึ้นจากคะแนนเกียรติภูมิของอาชีพต่าง ๆ จากประเทศทั่วโลก 55 ประเทศ โดยใช้หลักการจำแนกอาชีพของISCO (The International Standard Classification of Occupations) แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ ระดับอาชีพใหญ่ (major group) ระดับอาชีพย่อย (minor group) ระดับกลุ่มอาชีพ (unit group) และระดับอาชีพ (occupation) ทั้ง 4 ระดับนี้ แบ่งเป็น 9 อาชีพ ซึ่งจำแนกย่อยเป็น 83 อาชีพย่อย ใน 83 อาชีพย่อยนี้ยังแบ่งออกเป็น 284 ระดับกลุ่มอาชีพ และทั้ง 284 ระดับกลุ่มอาชีพยังจำแนกออกเป็น 509 ระดับอาชีพ

นอกจากนี้ ผลการศึกษายังพบว่าอาชีพที่ได้รับคะแนนเกียรติภูมิสูงสุด 3 อันดับแรกของสากล ได้แก่ ทูต รัฐมนตรี และวุฒิสมาชิก / ส.ส. ตามลำดับ ส่วนอาชีพที่ได้รับคะแนนเกียรติภูมิต่ำสุด 3 อันดับ ได้แก่ กระเป๋ารถ หลงจูผู้รับจ่านำ กรรมการ ตามลำดับ

ฮอดจ์ ซีเกล และโรสซี (Hodge, Seigel and Rossi, 1964) ศึกษาเกียรติภูมิของอาชีพเพื่อใช้ในการจำแนกช่วงชั้นทางสังคมของอเมริกา โดยการนำอาชีพ 90 อาชีพ มาให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชากรในประเทศให้คะแนน ปรากฏว่าอาชีพที่ได้คะแนนสูงสุดเรียงตามลำดับ ได้แก่ ผู้พิพากษาศาลฎีกา นักฟิสิกส์ นักนิวเคลียร์ฟิสิกส์ นักวิทยาศาสตร์ ผู้ว่าการมลรัฐ คณะรัฐศาสตร์ อาจารย์มหาวิทยาลัย ฯลฯ ส่วนอาชีพที่ได้คะแนนต่ำสุดตามลำดับขึ้นไป ได้แก่ คนขับรถแท็กซี่ คนกวาดถนน คนเก็บขยะ ฯลฯ

บิซันส์และบิซันส์ (Biesanz and Biesanz, 1955) ศึกษาการจัดแบ่งลำดับชนชั้นของ ปานามาพบว่า สามารถจัดแบ่งลำดับชนชั้นออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ชนชั้นสูง(upper class) ชนชั้น กลาง (middle class) และชนชั้นล่าง (lower class)

สำหรับในส่วนของประเทศไทยนั้นสุภาวศ์ จันทวานิช (2534) ได้ทำการศึกษาการจัดช่วง ชนทางสังคมโดยพิจารณาจากเกียรติภูมิของอาชีพต่าง ๆ ในสังคมไทย การวิจัยได้พิจารณาจากการให้ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 827 คน ทำการให้คะแนนเกียรติภูมิสำหรับอาชีพต่าง ๆ โดยพิจารณาจากอาชีพที่ นำมาศึกษาทั้งสิ้น 89 อาชีพ ซึ่งจำแนกเป็น 9 กลุ่มอาชีพ ได้แก่ กลุ่มวิชาการวิชาชีพ กลุ่มผู้บริหาร ระดับต่าง ๆ กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน เสมียนพนักงาน กลุ่มผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการค้า กลุ่มผู้ประกอบ อาชีพบริการ กลุ่มเกษตรกร กลุ่มผู้ผลิตพนักงานและคนงาน กลุ่มทหาร-ตำรวจ และกลุ่มอื่น ๆ

ผลงานวิจัยพบว่า กลุ่มนักวิชาการ วิชาชีพ กลุ่มผู้บริหารระดับต่าง ๆ และกลุ่มทหาร-ตำรวจ มีเกียรติภูมิต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนอาชีพระดับต้น ๆ ในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน เสมียนพนักงาน กลุ่มผู้ ประกอบเกี่ยวกับการค้า กลุ่มผู้ประกอบอาชีพบริการ ซึ่งได้แก่ อาชีพหัวหน้างาน เป็นอาชีพที่มี เกียรติภูมิต่ำลงมา สำหรับอาชีพที่เหลือในกลุ่มทั้งสามกับกลุ่มอาชีพเกษตรกรและกลุ่มอาชีพผู้ผลิต พนักงานและคนงานมีเกียรติภูมิต่ำลงเหมือนกันลงมา เมื่อพิจารณาในแง่ความหลากหลายของทักษะของ ผู้ตอบ พบว่าค่าคะแนนของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอาชีพโดยส่วนใหญ่ตกอยู่ในช่วง 17.6-22.5 ซึ่ง นับว่าไม่สูงนัก แสดงว่าผู้ตอบมักมีทักษะไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาความเบี่ยงเบนของคะแนนแม้ จะมีทิศทางไปทางเดียวกัน นั่นคือ ผู้ตอบส่วนใหญ่จะมีทักษะคล้ายคลึงต่อเกียรติภูมิของอาชีพแต่ละ อาชีพ นอกจากนี้จะพบว่าคะแนนเกียรติภูมิของอาชีพต่าง ๆ เมื่อพิจารณาตามภูมิฐานะและการศึกษา ของผู้ตอบจะพบว่าผู้ตอบจะให้คะแนนเกียรติภูมิอาชีพที่อยู่ในระดับเป็นผู้วางแผนงานหรือผู้สั่งการ กับอาชีพที่อยู่ในระดับเป็นผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกันมาก กล่าวคือ เมื่อพิจารณาตามภูมิฐานะของผู้ตอบ ปรากฏว่าในเขตเมือง อาชีพที่ได้คะแนนสูงที่สุดได้แก่ แพทย์ รองลงมาได้แก่ รัฐมนตรี ทูต นายทหารระดับนายพลและอธิบดี หรือผู้ว่าราชการจังหวัด ตามลำดับ ส่วนอาชีพอื่น ๆ ที่ได้คะแนน ใกล้เคียงกับหญิงบริการซึ่งได้คะแนนต่ำ ได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานอาชีพบริการด้านอื่น ๆ เช่น พนักงาน ประจำลิฟต์ กระเป๋ารถ กรรมกรหรือคนงาน และโหร หมอดู ตามลำดับ ส่วนในเขตชนบท ปรากฏว่าอาชีพที่ได้คะแนนสูงที่สุดได้แก่ รัฐมนตรี รองลงมาได้แก่ นายทหารระดับนายพล แพทย์ อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัด และพยาบาล ตามลำดับ ส่วนอาชีพที่ได้คะแนนต่ำที่สุด ได้แก่ หญิง บริการ ส่วนอาชีพอื่น ๆ ที่ได้คะแนนในระดับใกล้เคียงกัน ได้แก่ กระเป๋ารถ โหรหรือหมอดู ผู้ปฏิบัติงานอาชีพบริการด้านอื่น ๆ และกรรมกรหรือคนงาน ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษา พบว่า อาชีพที่ได้คะแนนสูงที่สุดจากผู้ที่ยังจบการศึกษา ในระดับประถมศึกษาได้แก่ รัฐมนตรี รองลงมาได้แก่ นายทหารระดับนายพล แพทย์ ทูต และ อธิบดี ตามลำดับ ส่วนอาชีพที่ได้คะแนนต่ำที่สุดได้แก่ หญิงบริการ เช่นเดียวกันและอาชีพอื่น ๆ ที่ ได้คะแนนต่ำใกล้เคียงกับหญิงบริการได้แก่ โหร- หมอดู กระเป๋ารถ คนรับใช้ และกรรมกรหรือ

คนงาน ตามลำดับ ส่วนในการให้คะแนนของผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา พบว่า อาชีพที่ได้คะแนนสูงสุดได้แก่ แพทย์ รองลงมาได้แก่ รัฐมนตรี ทูต อธิบดี และอาจารย์มหาวิทยาลัย ตามลำดับ ส่วนอาชีพที่ได้คะแนนต่ำที่สุด ได้แก่ ห้างบริการ และอาชีพอื่น ๆ ที่ได้คะแนนต่ำใกล้เคียงกัน ได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานอาชีพบริการด้านอื่น ๆ โหระ หมอดู กระเป๋ารถ และกรรมกรหรือคนงาน ตามลำดับ

เมื่อจัดลำดับค่าคะแนนเกียรติภูมิอาชีพจากสูงไปหาต่ำ พบว่าอาชีพรัฐมนตรีเป็นอาชีพที่ได้ค่าคะแนนลำดับสูงสุด รองลงไปคือ แพทย์และอาชีพในกลุ่มแพทย์ นายทหารระดับนายพล ทูต อธิบดี ผู้ว่าราชการจังหวัด อาจารย์มหาวิทยาลัย และพยาบาล ตามลำดับ อาชีพที่มีลำดับคะแนนต่ำสุดคือ อาชีพห้างบริการ ส่วนอาชีพที่มีคะแนนถ่วงขึ้นมากคือ กระเป๋ารถ โหระ-หมอดู ผู้ปฏิบัติงานอาชีพบริการด้านอื่น ๆ เช่น พนักงานประจำลิฟต์ คนเฝ้าประตู คนเฝ้ารถ และอาชีพกรรมกรหรือคนงาน ตามลำดับ ในการวิเคราะห์ขั้นตอนนี้ สรุปลักษณะได้แก่กลุ่มอาชีพเกษตรกรรมรวมไว้ในบรรดาอาชีพที่มีเกียรติภูมิสูงด้วย เนื่องจากลักษณะมีความสงัดสำหรับสังคมไทยซึ่งมีประชากรจำนวนถึงร้อยละ 70 เป็นเกษตรกร เกียรติภูมิของอาชีพเกษตรกรรมในความคิดของผู้ตอบเป็นอย่างไร มีผู้ที่คิดว่าอาชีพนี้มีเกียรติภูมิสูงสุดมากแค่ไหน และมีเหตุผลว่าอย่างไร

จากผลการศึกษาพบว่าผู้ที่มีภูมิหลังในด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและการรับรู้ข่าวสารต่างกัน มีแนวโน้มจะให้ค่าเกียรติภูมิของอาชีพแตกต่างกัน ในกลุ่มอาชีพที่มีเกียรติภูมิสูงเพศชายจะให้คะแนนสูงแก่อาชีพที่มีเกียรติและอำนาจ ได้แก่ รัฐมนตรี นายพล อธิบดี และผู้ว่าราชการจังหวัดและอาชีพเกษตรกรรม ขณะที่เพศหญิงจะให้คะแนนสูงแก่อาชีพที่ให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ได้แก่ อาชีพแพทย์ ส่วนในกลุ่มอาชีพเกียรติภูมิต่ำจะมีเพศชายจำนวนมากว่าเพศหญิงที่ให้คะแนนต่ำในกลุ่มอาชีพกรรมกร โหระ-หมอดู และกระเป๋ารถ ในขณะที่จะมีเพศหญิงจำนวนมากให้คะแนนต่ำในกลุ่มห้างบริการ

สำหรับในแง่อายุไม่พบความแตกต่างที่เด่นชัด ในขณะที่การศึกษามีความสัมพันธ์กับการให้เกียรติภูมิสูงสุดและต่ำสุดเช่นเดียวกับเพศ ผู้ที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาจะให้อาชีพรัฐมนตรีและนายพลทหารได้เกียรติภูมิสูง ในขณะที่ผู้ที่จบการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษาจะให้อาชีพแพทย์และทูตมีเกียรติภูมิสูงกว่าอย่างชัดเจน ในอาชีพกระเป๋ารถ มีผู้ตอบที่จบประถมศึกษาเลือกเป็นอาชีพเกียรติภูมิต่ำสุด จำนวนมากกว่าผู้ที่จบการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษาเกือบเท่าตัว แต่จำนวนผู้ตอบที่จบประถมศึกษาให้คะแนนอาชีพผู้ปฏิบัติ อาชีพบริการอื่น ๆ เช่น คนเฝ้าประตู พนักงานประจำลิฟต์ มีเกียรติภูมิต่ำ มีน้อยกว่าผู้ตอบที่จบสูงกว่ามัธยมศึกษา สำหรับอาชีพห้างบริการ ไม่พบความแตกต่าง

เมื่อพิจารณาอาชีพของผู้ตอบ พบว่าผู้ที่เป็เกษตรกรเลือกให้คะแนนอาชีพเกษตรกรรมสูงสุด จำนวนผู้ตอบที่เป็นข้าราชการให้คะแนนสูงในกลุ่มอาชีพรัฐมนตรี แพทย์ และทูต ขณะที่ผู้ที่เป็นนักธุรกิจและค้าขายให้คะแนนอาชีพแพทย์สูงกว่าอาชีพอื่น ๆ ผู้ที่ประกอบอาชีพบริการให้อาชีพนาย

พลทหารสูง ผู้ที่เป็นกรรมการและรับจ้างให้อาชีพรัฐมนตรีมีเกียรติภูมิสูง สำหรับเกียรติภูมิต่ำนั้น เกษตรกรส่วนใหญ่ให้อาชีพหมอดูมีเกียรติภูมิต่ำ และอาชีพหญิงบริการต่ำที่สุด ส่วนข้าราชการ นักธุรกิจและอาชีพอื่น ๆ ที่เหลือให้อาชีพหญิงบริการต่ำที่สุดเช่นกัน

สำหรับการรับรู้ข่าวสารไม่พบว่าจำนวนผู้ตอบที่รับรู้ข่าวสารต่างกัน ให้คะแนนเกียรติภูมิในแบบแผนที่แตกต่างกันแต่อย่างใด

เมื่อจัดลำดับอาชีพตามค่าคะแนนเกียรติภูมิพบว่า ปรากฏเห็นการเกาะกลุ่มของอาชีพต่าง ๆ โดยการเกาะกลุ่มของอาชีพทั้งหมดปรากฏเป็น 4 กลุ่ม ตามลำดับของค่าคะแนนเกียรติภูมิ จึงทำให้กำหนดได้ว่าโครงสร้างของอาชีพ เมื่อจำแนกตามเกียรติภูมิของอาชีพแล้ว แบ่งได้เป็น 4 ระดับใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ระดับอาชีพที่มีเกียรติภูมิสูง มี 12 อาชีพ
2. ระดับอาชีพที่มีเกียรติภูมิปานกลางค่อนข้างสูง มี 30 อาชีพ
3. ระดับอาชีพที่มีเกียรติภูมิปานกลางค่อนข้างต่ำ มี 31 อาชีพ
4. ระดับอาชีพที่มีเกียรติภูมิต่ำ มี 16 อาชีพ

ระดับอาชีพที่มีเกียรติภูมิสูง ประกอบด้วย 12 อาชีพ ได้แก่ รัฐมนตรี กลุ่มอาชีพแพทย์ นายทหารระดับนายพล ทูต อธิบดี-ผู้ว่าราชการจังหวัด อาจารย์มหาวิทยาลัย พยาบาล ทหารระดับ นายร้อย-นายพัน วุฒิสมาชิกและส.ส. สถาปนิกและวิศวกร ผู้ใช้วิชาชีพทางกฎหมาย และนายพล ตำรวจ ตามลำดับ โดยมีค่าคะแนนเกียรติภูมิอยู่ระหว่าง 67.1 ถึง 82.6 คะแนน

ระดับอาชีพที่มีเกียรติภูมิปานกลางค่อนข้างสูง ประกอบด้วยอาชีพ 30 อาชีพ ได้แก่ ครู-อาจารย์ (ระดับต่ำกว่ามหาวิทยาลัย) นักวิทยาศาสตร์กายภาพ ผู้จัดการ-นักธุรกิจ นายอำเภอ ปลัดอำเภอ ผู้อำนวยการกองและ สจ. เจ้าหน้าที่ประจำอากาศยานและเรือ นายร้อย-นายพันตำรวจ นักวิทยาศาสตร์ชีวภาพ เจ้าของกิจการค้า นักเศรษฐศาสตร์และนักบัญชี ผู้จัดการและผู้ควบคุมไร่นา นักสังคมวิทยา-ประวัติศาสตร์-รัฐศาสตร์ นักสถิติและนักคำนวณ ผู้จัดการโรงแรม-ภัตตาคาร-บาร์ นักสังคมสงเคราะห์ ข้าราชการระดับกลาง เกษตรกรรายใหญ่ ผู้ควบคุมและหัวหน้างาน ผู้ปฏิบัติงานทางศาสนา ทหารชั้นประทวน พนักงานประจำสถานีวิทยุ-โทรทัศน์ ผู้จัดการฝ่ายซื้อขาย คหบดี ศิลปิน จิตรกร ช่างภาพ พนักงานคุมเครื่องคอมพิวเตอร์ นักประพันธ์-นักดนตรี-นักร้องและนักแสดง นักกีฬาอาชีพ หัวหน้าเสมียนพนักงาน เกษตรกรระดับกลาง นักหนังสือพิมพ์และนักเขียน ตามลำดับ โดยมีช่วงคะแนนตั้งแต่ 48.2 ถึง 64.7 คะแนน

ระดับอาชีพที่มีเกียรติภูมิปานกลางค่อนข้างต่ำ ประกอบด้วยอาชีพ 31 อาชีพ ได้แก่ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ช่างทองรูปพรรณ พนักงานบัญชี เจ้าหน้าที่ควบคุมการขนส่งและคมนาคม พลตำรวจ-นายสิบ-จ่า-นายดาบ พนักงานชวเลข-พิมพ์ดีด ผู้ปรุงอาหาร ช่างปรับเครื่องจักรและประกอบเครื่องกล ผู้ทำงานเหมืองแร่ พนักงานโทรศัพท์โทรเลข ผู้ดูแลควบคุมอาคาร เกษตรกรรายย่อย

ช่างยนต์ ช่างปฏิบัติงานด้านเคมี พนักงานนำจ่ายไปรษณีย์ภัณฑ์ ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับโลหะ พนักงานขายและตัวแทนนายหน้า ช่างแก้วดินเผาและทำเครื่องดนตรี ช่างทำเครื่องเรือน ช่างพิมพ์ พนักงานเครื่องอุปกรณ์ขนส่ง ชาวประมง-พราน ช่างเหล็กและเครื่องมือกล ผู้ให้บริการความปลอดภัย เสมียนพนักงาน ช่างแต่งผมและเสริมสวย ผู้ทำผลิตภัณฑ์ยางพลาสติกและกระดาษ ช่างอิฐ-ไม้-กระเบื้อง-สี ผู้ทำงานโรงงานและช่างปั้น ทอ ย้อม ถัก ตามลำดับ โดยมีค่าช่วงคะแนนเกียรติภูมิระหว่าง 36.1-47.3 คะแนน

ระดับอาชีพที่มีเกียรติภูมิก่อนข้างต่ำ มี 16 อาชีพ ได้แก่ หลงจู้ ผู้รับจำนำ พนักงานขนถ่ายวัสดุ ช่างทำรองเท้าและเครื่องหนัง พ่อค้าเร่ ผู้เตรียมใบยาสูบ ผู้ทำงานในไร่นา-ลูกจ้างนา ผู้เช่านา พนักงานเสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่ม ผู้ทำงานป่าไม้-คนตัดไม้ คนชักกริด คนรับใช้และภารโรง กรรมกรหรือคนงาน ผู้ปฏิบัติงานอาชีพบริการอื่น ๆ โหระ-หมอดู กระเป๋ารถ และหญิงบริการตามลำดับ โดยมีค่าช่วงคะแนนตั้งแต่ 16.7 ถึง 34.9 คะแนน

ดังนั้นจากการศึกษานี้จะเห็นได้ว่า อาชีพที่มีเกียรติภูมิสูงคือ อาชีพที่อยู่กลุ่มบริหารระดับต่าง ๆ และกลุ่มนักวิชาการ-วิชาชีพเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นทหารระดับนายพล และระดับนายร้อย-นายพันที่อยู่ในกลุ่มทหาร-ตำรวจ อาชีพที่มีเกียรติภูมิปานกลางค่อนข้างสูงประกอบด้วยอาชีพในกลุ่มนักวิชาการ-นักวิชาชีพที่เหลือ กลุ่มผู้บริหาร (ระดับกลาง) กลุ่มปฏิบัติงาน กลุ่มผู้ประกอบการค้าและผู้ประกอบอาชีพบริการในลำดับต้น ๆ อาชีพที่มีเกียรติภูมิปานกลางค่อนข้างต่ำส่วนใหญ่และอาชีพที่มีเกียรติภูมิก่อนข้างต่ำคืออาชีพในกลุ่มผู้ผลิต พนักงานและคนงาน และอาชีพในกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน กลุ่มผู้ประกอบการค้าและผู้ประกอบอาชีพบริการในลำดับหลัง ๆ สำหรับกลุ่มอาชีพเกษตรกรอยู่ในโครงสร้างของอาชีพทั้งในระดับสูง ปานกลาง และต่ำ ตามแต่สถานะของแต่ละอาชีพ

เมื่อพิจารณาจากเหตุผลพบว่า เหตุผลที่กำหนดให้อาชีพใดเป็นอาชีพที่มีเกียรติภูมิสูงได้แก่ เหตุผลเกี่ยวกับความมีเกียรติภูมิหรือความโก้ ความมีอำนาจ ความสามารถในการเป็นที่พึ่ง รายได้ ความท้าทาย และความเป็นตัวของตัวเองในการประกอบอาชีพนั้น ๆ ส่วนเหตุผลที่กำหนดให้อาชีพใดเป็นอาชีพที่มีเกียรติภูมิต่ำเกี่ยวข้องกับความรู้เกียรติหรือสังคมไม่ยอมรับ การใช้แต่แรงกายไม่ใช่ความรู้ การหลอกลวงหรือรีดไถผู้อื่น ความไม่มั่นคง รายได้ และความไม่เป็นตัวของตัวเอง ความไม่เป็นประโยชน์ และความจำเอนาเบื้อหน้าของอาชีพ

2.3 ภาษากับช่วงชั้นอาชีพ

จากการรวบรวมและประมวลข้อมูลที่เกี่ยวข้องในการสนับสนุนแนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับชนชั้น หรือการแปรของภาษาตามลำดับชนชั้นทางสังคมของผู้ใช้ภาษาปรากฏการศึกษา เช่น การศึกษาของเทมปลิน (Templin, 1957) และการศึกษาของโบซาร์ด (Bossard's,

1945) โดยเทมปลินศึกษาทักษะการใช้ภาษาของเด็กอเมริกันพบว่า ปัจจัยด้านสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีผลก่อให้เกิดความแตกต่างทางภาษามากกว่าปัจจัยด้านเพศ โดยเฉพาะเรื่องฐานกรของเสียงสระและเสียงพยัญชนะท้าย ส่วนโบชาร์ดได้ศึกษาบทสนทนาระหว่างมี้ออาหารในครอบครัวจำนวน 35 ครอบครัว พบว่า ลำดับชั้นทางสังคมที่แตกต่างกันของแต่ละครอบครัวมีผลทำให้แต่ละครอบครัวใช้ภาษาที่ต่างกัน รวมทั้งยังปรากฏแนวคิดที่ว่าสื่อสารระหว่างผู้ที่อยู่ในลำดับชั้นทางสังคมเดียวกันจะสามารถสื่อสารกันได้เข้าใจมากกว่าผู้ที่อยู่ในลำดับชั้นทางสังคมต่างกัน เช่น การศึกษาของ แชนทแมน และ สเตรทซ์ (Schatzman and Strauss, 1955) ที่ทำการศึกษาเปรียบเทียบเรื่องเล่าของชนชั้นสูง (upper class) และชนชั้นล่าง (lower class) พบว่า การเล่าเรื่องของชนชั้นล่างจะมีการลำดับเรื่องราวไม่ดีเท่าชนชั้นสูง และบ่อยครั้งที่ชนชั้นล่างใช้คำสรรพนามที่ผู้ฟังไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนว่าสรรพนามนั้นอ้างถึงสิ่งใด

อย่างไรก็ดีแม้ว่าจะมีการศึกษาเรื่องการแปรของภาษาตามลำดับชนชั้นทางสังคมอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ส่วนมากจะเป็นการศึกษาเรื่องของการแปรทางด้านเสียง เช่น การศึกษาการพูดภาษาอังกฤษของชนชั้นต่างๆ ในกรุงนิวยอร์กของลาบอฟ (Labov, 1966) และการศึกษาการแปรของเสียงตามลำดับชั้นทางสังคมในเมืองนอร์ธของทรัดกิลล์ (Trudgill, 1974) เป็นต้น ส่วนการแปรของภาษาด้านไวยากรณ์ตามลำดับชั้นทางสังคมยังปรากฏน้อย เช่น งานของทรัดกิลล์และการศึกษาของเบอร์สไตน์

ทรัดกิลล์พบว่าลำดับชั้นทางสังคมกับการใช้ภาษามีความสัมพันธ์กัน ดังที่เขาศึกษาไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษในเรื่องการเติม -s หลังคำเมื่อปรากฏในประโยคที่ประธานเป็นบุรุษที่ 3 เอกพจน์ ของคนในเมืองนอร์ธ ผลการศึกษาพบว่า การใช้คำกริยาโดยไม่เติม -s ในกรณีดังกล่าวจะมีอัตราส่วนสูงขึ้นตามลำดับชั้นทางสังคมที่ต่ำลง ดังแสดงในตารางด้านล่างนี้

ตารางที่ 2-1 อัตราการใช้คำกริยาที่ไม่เติม -s หลังคำกริยาเมื่อปรากฏในประโยคที่ประธานเป็นบุรุษที่ 3 เอกพจน์ ในภาษาอังกฤษของคนในเมืองนอร์ธ

ลำดับชั้นทางสังคม	อัตราการใช้คำกริยาที่ไม่เติม -s (ร้อยละ)
ชนชั้นกลางระดับกลาง	0
ชนชั้นกลางระดับต่ำ	2
ชนชั้นแรงงานระดับสูง	70
ชนชั้นแรงงานระดับกลาง	87
ชนชั้นแรงงานระดับต่ำ	97

ตารางที่ 2-1 แสดงให้เห็นว่ายิ่งลำดับชั้นทางสังคมสูงขึ้น อัตราการใช้คำกริยาที่ไม่เติม -s จะยิ่งลดน้อยลง จนอัตราส่วนลดลงเป็นร้อยละ 0 ในชนชั้นกลางระดับกลาง ในขณะที่ ในชนชั้นแรงงานระดับต่ำปรากฏการใช้คำกริยาที่ไม่เติม -s สูงมากถึงร้อยละ 97

ผลการศึกษาดังกล่าวข้างต้นของทรัดกิลล์สอดคล้องกับผลการศึกษาของ โรเจอร์ ซูอิ (อ้างถึงใน Wofman, 1969) ที่ศึกษาการเติม -s หลังคำกริยาเมื่อประธานของประโยคเป็นบุรุษที่ 3 เอกพจน์ ในภาษาอังกฤษของคนในเมืองดีทรอยต์ ซึ่งปรากฏผลการศึกษาดังนี้

ตารางที่ 2-2 อัตราการใช้คำกริยาที่ไม่เติม -s หลังคำกริยาเมื่อปรากฏในประโยคที่ประธานเป็นบุรุษที่ 3 เอกพจน์ ในภาษาอังกฤษของคนในเมืองดีทรอยต์

ลำดับชั้นทางสังคม	อัตราการใช้คำกริยาที่ไม่เติม -s (ร้อยละ)
ชนชั้นกลางระดับสูง	1
ชนชั้นกลางระดับต่ำ	10
ชนชั้นแรงงานระดับสูง	57
ชนชั้นแรงงานระดับต่ำ	71

จากตารางที่ 2-2 พบว่าอัตราการใช้คำกริยาที่ไม่เติม -s จะสูงขึ้นเมื่อลำดับชั้นของผู้ใช้ภาษาลดลง

นอกจากนี้ทรัดกิลล์ยังพบว่า การแสดงการปฏิเสธในภาษาอังกฤษ ซึ่งไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษมาตรฐานสามารถแสดงการปฏิเสธได้ 2 ลักษณะ คือการแสดงการปฏิเสธที่ส่วนของกริยา เช่น I can't eat anything. หรือการแสดงการปฏิเสธที่ส่วนของกรรม เช่น I can eat nothing. แต่จากการศึกษาพบว่า ปรากฏการใช้การปฏิเสธซ้อนปฏิเสธซึ่งไม่ใช่ลักษณะมาตรฐานของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กล่าวคือ มีการแสดงการปฏิเสธทั้งที่ส่วนของกริยาและส่วนของกรรม เช่น I can't eat nothing. ซึ่งผลการใช้ลักษณะภาษาดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับระดับชนชั้นทางสังคม โดยการพบอัตราการใช้การปฏิเสธซ้อนปฏิเสธค่อนข้างต่ำในชนชั้นกลาง ชนชั้นกลางระดับสูงมีอัตราการใช้เพียงร้อยละ 2 ในขณะที่ปรากฏการใช้ในอัตราร้อยละ 11 ในชนชั้นกลางระดับต่ำ ในทางกลับกันในชนชั้นแรงงานปรากฏการใช้ในอัตราค่อนข้างสูง โดยชนชั้นแรงงานระดับสูงปรากฏการใช้ในอัตราร้อยละ 38 ส่วนชนชั้นแรงงานระดับต่ำปรากฏการใช้ในอัตราสูงถึงร้อยละ 70

การศึกษาของเบอร์นสไตน์(Bernstein, 1964, 1971) เป็นอีกงานหนึ่งที่สนับสนุนแนวคิดที่ว่า การใช้ภาษากับลำดับชั้นทางสังคมมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ปรากฏการใช้ภาษาแบบ elaborated code ในเด็กกลุ่มชนชั้นกลาง ซึ่งการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวเป็นการใช้ภาษาที่ค่อนข้างมีระเบียบและชัดเจน โดยมักจะปรากฏคำกริยากรรมจาก คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำสันธาน และพบ

การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 เป็นจำนวนมาก ซึ่งการใช้ภาษาในลักษณะนี้ไม่ค่อยปรากฏในการใช้ภาษาของเด็กที่อยู่ในกลุ่มชนชั้นแรงงาน

เป็นที่น่าสังเกตว่าลำดับชนชั้นที่ปรากฏในการศึกษาดังกล่าวข้างต้น ส่วนมากมักจะเป็นการจัดลำดับชนชั้นทางสังคมตามปัจจัยใดปัจจัยหนึ่ง ได้แก่ สถานะทางสังคม รายได้ การศึกษา หรือใช้ปัจจัยเหล่านี้ร่วมกัน แต่งานที่จะศึกษาการแปรของภาษาตามปัจจัยด้านชั้นอาชีพเพียงประการเดียวนั้นยังปรากฏน้อย การศึกษาที่พอมีอยู่บางส่วนใหญ่มักเป็นงานการศึกษาด้านเสียง เช่น การศึกษาการแปรและการเปลี่ยนแปลงของระบบเสียงสระของคนในกรุงปารีสของเลนนิ่ง (Lanning, 1978) และการศึกษาในกรุงโคโรประเทศอียิปต์ของแฮรี (Haeri, 1997) เป็นต้น

ในส่วนการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับช่วงชั้นอาชีพในประเทศไทยตามแนวทางของภาษาศาสตร์ยังไม่ผู้ที่ศึกษามากนัก และที่สำคัญส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาในด้านเสียงเป็นหลัก เช่นงานของ เลสลีย์ บีบี บุญเรือง ชื่นสุวิมล และ นัฐยา บุญกองแสน

เลสลีย์ บีบี (Beebe, 1974 อ้างถึงใน อมรา 2550) สำรวจทัศนคติของคนไทยเกี่ยวกับอาชีพต่างๆว่าอาชีพใดถือว่ามีศักดิ์ศรีมากน้อยอย่างไร ผลการสำรวจพบว่า สามารถจำแนกอาชีพออกเป็น 5 ชั้น ดังนี้

1. อาชีพประเภทที่เป็นวิชาชีพ (professional) เป็นกลุ่มอาชีพที่ได้รับการลงความเห็นว่ามีความศักดิ์ศรีสูงสุด เช่น อาชีพแพทย์ อาชีพอาจารย์มหาวิทยาลัย อาชีพนักวิทยาศาสตร์
2. อาชีพประเภทการจัดการและธุรกิจ (managerial and business) เช่น ผู้จัดการบริษัท ทนายความ วิศวกร
3. อาชีพกึ่งวิชาชีพ (semi- professional) เช่น พยาบาล เจ้าหน้าที่ห้องแล็บ เลขานุการ
4. อาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะครั้งเดียว (semi-skilled workers) เช่น ช่างซ่อม พนักงานขาย
5. อาชีพที่ไม่ต้องใช้ความชำนาญเฉพาะและคนรับใช้ (unskilled laborers and servants) เช่น คนครัว คนขับรถ กรรมกร คนเสิร์ฟอาหาร คนรับใช้

จากการจัดชั้นอาชีพของบีบีนี้จะเห็นได้ว่ารายได้ไม่ใช่สิ่งที่กำหนดลำดับชั้นอาชีพ เช่น อาจารย์มหาวิทยาลัยอาจมีรายได้น้อยกว่าวิศวกร แต่ได้รับการจัดให้อยู่ในลำดับชั้นอาชีพที่สูงกว่า

นอกจากจะศึกษาทัศนคติของคนไทยต่ออาชีพต่างๆแล้ว บีบียังได้ศึกษาการออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล และ ว ของคนไทยในชนชั้นอาชีพต่างๆ ด้วย ผลที่ได้พบว่าคนที่ทำงานในชั้นอาชีพที่สูงกว่าจะออกเสียงคำควบกล้ำได้ชัดเจนกว่าคนในระดับชั้นอาชีพที่ต่ำกว่าอย่างชัดเจน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าภาษามีการแปรตามลำดับชั้นอาชีพ

บุญเรือง ชื่นสุวิมล (2535) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ [r] ในภาษาไทย และ [r] ในภาษาอังกฤษ ตามตัวแปรทางสังคมของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นพนักงานโรงแรมชั้นหนึ่ง ตัวแปรทางสังคมที่เลือกศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับตำแหน่งงาน และภูมิหลังทางภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้ รวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์และบันทึกเสียงกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นพนักงานโรงแรมชั้นหนึ่งใน กรุงเทพฯ 58 คน จากโรงแรม 3 แห่ง บุญเรืองเป็นผู้ดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างด้วยภาษาไทย และผู้ช่วยวิจัยของบุญเรืองซึ่งเป็นชาวตะวันตกซึ่งพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เป็นผู้ดำเนินการ สัมภาษณ์ด้วยภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าตัวแปรทางสังคมที่ศึกษาทั้งสามตัวแปรมีความสัมพันธ์ กับการแปรของ [r] ในภาษาไทย และ [r] ในภาษาอังกฤษ ซึ่งในส่วนของลำดับชั้นอาชีพพบว่า ผู้ที่ อยู่ในลำดับชั้นอาชีพสูงกว่ามีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรี มากกว่าผู้ที่อยู่ในลำดับชั้นอาชีพที่ต่ำ กว่า

นัฐยา บุญกองแสน (2542) ได้ศึกษาพฤติกรรมการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในด้านการ ออกเสียงและการใช้คำ ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับชั้น อาชีพของบุคคล ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับทัศนคติต่อ ภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการปนภาษา และความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปนภาษาอังกฤษ ในภาษาไทยกับทัศนคติทางภาษาและชั้นอาชีพของบุคคล

งานวิจัยนี้เน้นการศึกษาพฤติกรรมการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย และทัศนคติต่อภาษา ของบุคคลต่าง ๆ ชั้นอาชีพ โดยพิจารณาคำและหน้าที่ความรับผิดชอบเป็นหลัก ซึ่งกลุ่ม ตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้คือ บุคลากรของโรงแรม โรงแรมที่นัฐยา ได้ดำเนินการวิจัยได้ ได้แก่ โรงแรมแ กะรัตไฮแอทเอราวัณ โนวาเทลสยามสแควร์ อมารีเอเทรียม และปทุมวันปรีนเซส ซึ่งโรงแรม ดังกล่าวมีแขกที่เข้าพักเป็นชาวต่างประเทศกว่าร้อยละ 50

นัฐยาได้นำเกณฑ์การแบ่งชั้นอาชีพในโรงแรมของ บุญเรือง ชื่นสุวิมล (Chunsuvimol: 1993) มาประยุกต์ใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งชั้นอาชีพในการวิจัยนี้ ดังนี้

1. ชั้นอาชีพการจัดการ (professional and managerial) เช่น ผู้จัดการฝ่ายต้อนรับส่วน หน้า ผู้จัดการฝ่ายอาหารและเครื่องดื่ม เป็นต้น
2. ชั้นอาชีพหัวหน้างาน (supervisory) เช่น หัวหน้าแผนกต้อนรับห้องพัก หัวหน้า แผนกบุคคล เป็นต้น
3. ชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะ (skilled) เช่น พนักงานต้อนรับส่วนหน้า อาคันตุกะสัมพันธ์ เป็นต้น
4. ชั้นอาชีพอาศัยความชำนาญเฉพาะครึ่งเดียว (semi-skilled) เช่น พนักงานขนสัมภาระ พนักงานทำความสะอาดห้องพัก เป็นต้น

ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรโรงแรมมีพฤติกรรมการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยทั้งเสียงและคำ โดยในข้อความที่มีความยาว 100 พยางค์ จะมีคำและวลีภาษาอังกฤษปนอยู่ 2-3 ครั้ง ในขณะที่เดียวกันก็ออกเสียงเป็นแบบอังกฤษประมาณ 1 ครั้ง

เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการปนภาษาในแต่ละระดับชั้นอาชีพพบว่า ชั้นอาชีพจัดการ ชั้นอาชีพหัวหน้างาน และชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะมีพฤติกรรมการปนภาษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะครั้งเดียวมีพฤติกรรมการปนภาษาน้อยที่สุด

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปนภาษากับทัศนคติทางภาษาพบว่า คนที่มีความเห็นเป็นกลางต่อการปนภาษาจะพูดปนภาษามากที่สุด รองลงมาคือคนที่ชอบและไม่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย ตามลำดับ และเมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปนภาษากับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษโดยกลุ่มชั้นอาชีพแล้วพบว่า คนที่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในชั้นอาชีพที่ 1 และ 4 จะพูดปนภาษามากกว่าคนที่ไม่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย ส่วนชั้นอาชีพที่ 2 พฤติกรรมการปนภาษาจะสวนทางกับทัศนคติต่อการปนภาษา กล่าวคือ คนที่มีความเห็นเป็นกลางต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย จะพูดปนภาษามากกว่าคนที่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนชั้นอาชีพที่ 3 มีแนวโน้มว่าคนที่ไม่ชอบการปนภาษาจะพูดปนภาษามากที่สุด รองมาคือ คนที่ชอบและมีความเห็นเป็นกลางต่อการพูดปนภาษา ตามลำดับ และพบว่าคนที่ชอบภาษาอังกฤษในกลุ่มชั้นอาชีพการจัดการหรือชั้นอาชีพสูงสุดจะพูดปนภาษามากที่สุด ส่วนชั้นอาชีพระดับอื่น ๆ ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ชอบภาษาอังกฤษก็พูดปนภาษาในระดับใกล้เคียงกัน

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้นพบว่าการศึกษาด้านการแปรของภาษาตามชั้นอาชีพนั้นมีปรากฏน้อยมาก โดยเฉพาะการศึกษาในด้านไวยากรณ์ โดยเฉพาะการศึกษาในส่วน of ภาษาไทยแม้จะมีการศึกษาการแปรทางด้านเสียงตามชั้นอาชีพอยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่เป็นงานที่ได้ทำการศึกษาไว้นานแล้ว และที่สำคัญไม่ปรากฏว่ามีผู้ศึกษาการแปรของไวยากรณ์ตามชั้นอาชีพในสังคมไทย ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องดำเนินการศึกษาในประเด็นดังกล่าว

บทที่ 3

ชนิดของคำ

จากการศึกษาชนิดของคำในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ 4 ช่วงชั้น ได้แก่ ช่วงชั้น อาชีพระดับสูง ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ และช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ พบว่า ทุกช่วงชั้นอาชีพปรากฏชนิดของคำ 8 ชนิด ได้แก่ คำกริยา (Verb) คำนาม (Noun) คำคุณศัพท์ (Adjective) คำวิเศษณ์ (Adverb) คำบุพบท (Preposition) คำปริมาณ (Quantifier) คำสันธาน (Conjunction) และคำอนุภาค (Particle) โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 คำกริยา

หลักเกณฑ์ในการพิจารณาคำกริยาของ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2552) คือ การปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่” ได้ และจากข้อมูลพบว่าคำกริยาของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพทั้ง 4 ระดับช่วงชั้นนั้นสามารถปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่” ได้เช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น

- (1) บางครั้งประสบปัญหา (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (2) ผมก็บอกว่าบรรยากาศสงบ (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (3) ก็ขอ ทำแล้วก็ปรับ แก่ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (4) ผมก็อยาก ไป เรียน ศิลปะ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (5) พ่อแม่ พา ย้าย มา อยู่ ที่นี้ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (6) ก็ใช้วิธีให้ชาวบ้านไป ถางเป็นล๊อค (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (7) ไป รับจ้างแถวสมุทรปราการ (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)
- (8) ผมดู อยู่ เรื่องหนึ่งอะ (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)

จากตัวอย่างข้างต้นคำกริยาได้แก่ ประสบ บอก สงบ ขอ ทำ ปรับ แก่ อยาก ไป เรียน พา ย้าย มา อยู่ ใช้ ให้ รับจ้าง ดู อยู่ ซึ่งคำทั้งหมดนี้ เป็นคำที่สามารถปรากฏหลังคำว่า “ไม่” ได้ทั้งสิ้น

3.2 คำนาม

คำนาม คือ คำที่สามารถปรากฏหน้าตัวกำหนด “นี้” และปรากฏหน้าคำกริยา นอกจากนี้ยังสามารถปรากฏหลังคำกริยาและหลังคำบุพบท แต่ไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่” ได้ ดังนั้นจะ

พบว่าคำนามในที่นี้จะรวมถึงคำสรรพนามและคำลักษณะนามด้วย คำนามอาจเป็นคำโดด คำประสม หรือ คำประสาน ตัวอย่างเช่น

- (9) ต้องเรียนคุณสุนทรีและก๊ฟนี่้องประชาชน (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (10) แล้วที่บ้านก็ให้ใครช่วยป้อน (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (11) ผมต้องขอขอยไปเมื่อปี สองห้าสองสาม (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (12) ทีนี้เราก้กังวลใจครับท่าน พลเอกเกรียงศักดิ์ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (13) นาคก็ตองขอขอบคุณซีเมนต์ไทย (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง)
- (14) อากาศมันก็ร้อน (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง)
- (15) เขาจะเอาถุงมามากก็ทยะให้เขา (ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง)
- (16) อายุสิบห้าปีคะ (ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง)

จากตัวอย่างที่ 9 - 16 ปรากฏคำนามทั้งคำนามที่เป็นคำโดด คำประสม และคำประสาน เช่น คำว่า “ผม ปี นาค” เป็นคำโดด คำว่า “คุณสุนทรี” เป็นคำประสาน และคำว่า “นี่้องประชาชน” เป็นคำประสม เป็นต้น นอกจากนี้พบว่าปรากฏคำนามในลักษณะที่โดยทั่วไปเรียกว่าคำสรรพนาม เช่น “ผม เรา เขา” ในตัวอย่างที่ 11 12 และ 15 คำลักษณะนาม เช่น “ปี” ในตัวอย่างที่ 16 และ คำที่ใช้เรียกชื่อเฉพาะ เช่น “คุณสุนทรี ซีเมนต์ไทย” ในตัวอย่างที่ 9 และ 13 เป็นต้น

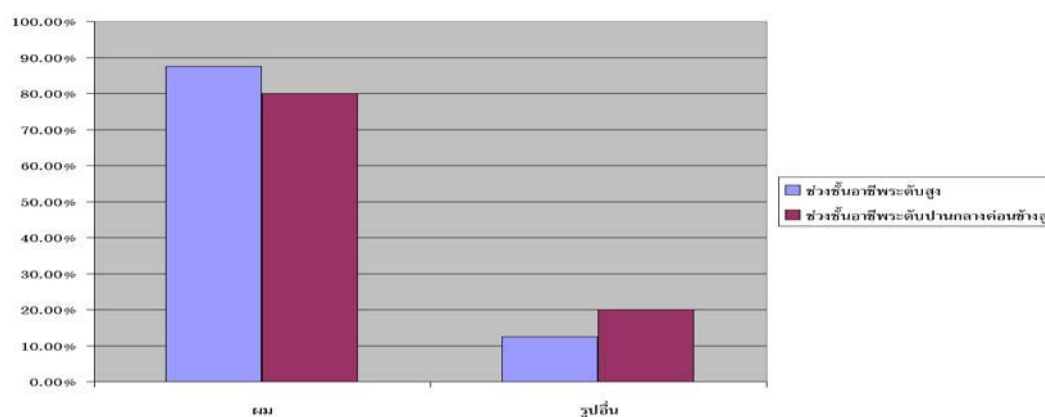
จากการศึกษาพบว่าคำนามในช่วงชั้นอาชีพแต่ละช่วงชั้นไม่มีความแตกต่างกัน และสามารถ ใช้หลักเกณฑ์การพิจารณาคำนามในภาษาไทยมาตรฐานดังกล่าวข้างต้นเป็นเกณฑ์ การตัดสินใจเป็นคำนามได้ในทุกช่วงชั้น อย่างไรก็ตามคำนามของผู้พูดในแต่ละช่วงชั้นอาชีพอาจมีความแตกต่างกันในประเด็นของควมถี่ในการนำคำนามแต่ละคำมาใช้ กล่าวคือ ผู้ที่อยู่ในช่วงชั้น อาชีพระดับสูงและช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงส่วนใหญ่นิยมใช้คำนามที่แสดงความ สุภาพและเป็นทางการมากกว่าผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่างและช่วงชั้นอาชีพ ระดับล่าง นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและผู้ที่อยู่ในช่วงชั้น อาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงจะพบว่า ในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏการใช้คำนาม ที่สุภาพและเป็นทางการมากกว่า ดังเช่นในการศึกษาการใช้คำแทนตัวของผู้พูดของปັນดา เลอเลิศ ยุติธรรม (2552) ที่พบว่า ในกรณีที่ผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏการใช้คำแทนตัวผู้พูดว่า “ผม” หรือ “ดิฉัน” มากกว่า โดยการใช้คำแทนตัวผู้พูดว่า “ผม” ปรากฏในการใช้ของผู้พูดที่อยู่ในช่วง ชั้นอาชีพระดับสูงในอัตราส่วนร้อยละ 87.5 แต่ปรากฏการใช้ของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับ ปานกลางค่อนข้างสูงในอัตราส่วนร้อยละ 80 และการใช้คำแทนตัวผู้พูดว่า “ดิฉัน” ปรากฏในการใช้ ของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงในอัตราส่วนร้อยละ 80 แต่ปรากฏการใช้ของผู้พูดที่อยู่ในช่วง ชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงในอัตราส่วนร้อยละ 12.5 เท่านั้น

ตารางที่ 3-1 อัตราการเลือกใช้คำแทนตัวผู้พูดเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

	ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง
ผม	87.5 %	80 %
รูปอื่น	12.5 %	20 %

จากข้อมูลจากตารางแสดงอัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3-1 อัตราการเลือกใช้คำแทนตัวผู้พูดเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

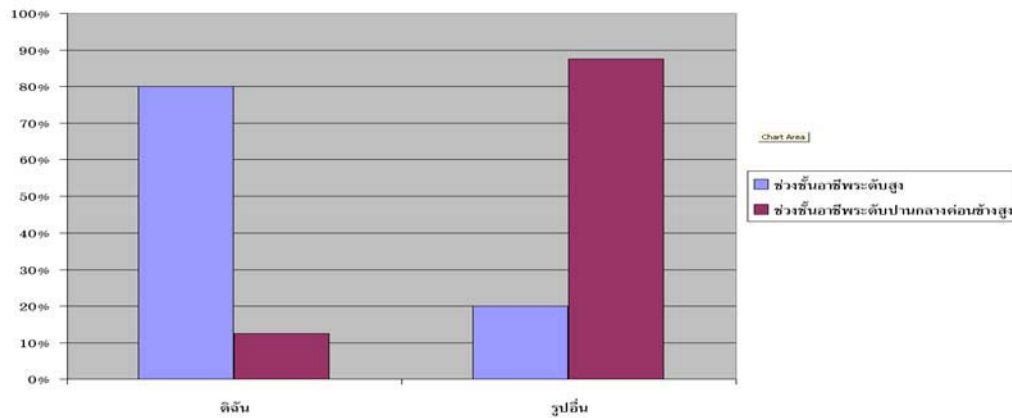

ตารางที่ 3-2 อัตราการเลือกใช้คำแทนตัวผู้พูดเพศหญิงที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

	ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง
ฉัน	80 %	12.5 %
รูปอื่น	20 %	87.5 %

จากข้อมูลจากตารางแสดงอัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3-2 อัตราการเลือกใช้คำแทนตัวผู้พูดเพศหญิงที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

3.3 คำคุณศัพท์

คำคุณศัพท์ คือ คำที่ปรากฏหลังคำนาม แต่ปรากฏกับคำว่า “ไม่” ไม่ได้ ตัวอย่างเช่น

- (17) นโยบายของรัฐบาลชุดนี้ (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (18) ไม่इनมขาวๆ (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (19) น้ำอุ่นๆ ธรรมดา นะครับ (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (20) ตอนนั้นผมมาจากต่างจังหวัด (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (21) คือโรงเรียนนี้ไม่มี ไม่มีอุปกรณ์ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (22) ทำไมมาถึงที่นี่เลยละคะ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (23) พวกนี้ก็เริ่มหายไปแหละ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (24) การเล่นเนี่ย (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)
- (25) คนนี้แบบเนี่ย (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)

จากตัวอย่างที่ 17 - 25 พบว่าปรากฏคำคุณศัพท์ ได้แก่ “นี้ ขาวๆ อุ่นๆ นั้น นี้ เนี่ย” ซึ่งทั้ง 6 คำนี้ ไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่” ได้ และจะปรากฏหลังคำนาม ซึ่งตรงกับหลักการจำแนกชนิดของคำในภาษาไทยตามแนวคิดของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2552)

3.4 คำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์ คือ คำที่ไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่” ได้ เช่นเดียวกับคำคุณศัพท์ แต่คำวิเศษณ์จะปรากฏหน้าหรือหลังคำกริยา ในขณะที่คำคุณศัพท์จะปรากฏหลังคำนาม นอกจากนี้ในกรณีของคำเชื่อมซึ่งปรากฏหน้าคำกริยาที่เป็นส่วนหลักของประโยคจะถูกจัดเป็นคำวิเศษณ์ด้วย ตัวอย่างคำวิเศษณ์เช่น

- (26) มีความคาดหวังอย่างสูงกับอาชีพศึกษา (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (27) เรามีนักศึกษาที่จบแล้วนะครับ (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (28) ทำให้เกษตรกรอาจจะไม่เข้าใจ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (29) นโยบายของรัฐที่จะเห็นคุณค่าอย่างจริงจัง (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (30) ซึ่งเมื่อปีสองสามเนี้ย (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (31) เดี๋ยวเราค่อยๆเป็นค่อยๆไป (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (32) คิดว่าจะเข้าชุมชน (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)
- (33) ไม่ทิ้งครับ (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)
- (34) เดี๋ยวโทนี่จะมา (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏคำวิเศษณ์ที่อยู่หน้าคำกริยาได้แก่ “อาจจะ ค่อยๆ ไม่ จะ” ในตัวอย่างที่ 28 31 33 และ 34 คำวิเศษณ์ที่อยู่หลังคำกริยาได้แก่ “แล้ว ว่า” ในตัวอย่างที่ 27 และ 32 คำวิเศษณ์ที่เป็นคำเชื่อมได้แก่ “ซึ่ง” ในตัวอย่างที่ 30

ส่วนตัวอย่างที่ 26 และ 29 เป็นที่น่าสังเกตว่าคำวิเศษณ์ “อย่างสูง” และ “อย่างจริงจัง” มีลำดับการปรากฏหลังจากปรากฏคำกริยาแล้ว แต่สามารถมีคำนามมาแทรกระหว่างคำกริยาและคำวิเศษณ์ที่ขยายกริยานั้นได้ ซึ่งในที่นี้ได้แก่คำว่า “ความคาดหวัง” และ “คุณค่า” ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าหากเป็นคำวิเศษณ์ที่มี “อย่าง” ปรากฏต้นคำ จะเป็นคำวิเศษณ์ที่สามารถมีคำนามมาคั่นระหว่างคำกริยาและคำวิเศษณ์ที่ขยายกริยานั้นๆ

3.5 คำบุพบท

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2552) กล่าวว่าคำบุพบท คือ คำอีกชนิดหนึ่งที่มีการปรากฏ กับคำว่า “ไม่” ไม่ได้ แต่จะปรากฏหน้าคำนามหรือคำกริยาในหน่วยสร้างไว้ศูนย์ เช่น

- (35) เป็นแห่งแรกในประเทศไทยที่เราจะส่งนักศึกษาไปฝึกงานที่ต่างประเทศ (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)

- (36) ถ้า แข่ง ช่องฟรีช ของ ตู้เย็น ธรรมดา บ้าน เรากี่ สอง สัปดาห์ (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (37) เพิ่ม จีดีพี ของ ประเทศ (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (38) ที่ ผม เข้ามา เรียน ที่ กรุงเทพ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (39) เรา ถ่าย ทำ เสร็จ จริง เมื่อ ปี ที่แล้ว (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (40) เพราะว่า อยู่ ตรง นี้ มี ยี่สิบ กว่า ปี แล้ว (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (41) หลังจาก นั้น ก็ ประชุม กัน (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (42) เป็น ขวด แล้ว ก็ พลาสติก แล้ว ก็ กระดายนะ ครับ (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)
- (43) หนู ก็ ยัง พูด กับ น้อง เขา อยู่ เลย (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าคำบุพบท “ใน ที่ ของ ที่ เมื่อ หลังจาก แล้วก็” ในตัวอย่างที่ 35 36 37 38 39 41 และ 42 ปรากฏหน้าคำนามในหน่วยสร้างไวยากรณ์ ส่วน “ถ้า” และ “เพราะว่า” ในตัวอย่างที่ 36 และ 40 เป็นคำบุพบทที่ปรากฏหน้าคำกริยาในหน่วยสร้างไวยากรณ์

อย่างไรก็ดีเป็นที่น่าสังเกตว่าคำบุพบทบางคำสามารถปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่” ได้ ในบางกรณี เช่น การกล่าวว่า “ไม่เพราะว่า...” หรือ “ไม่แล้วก็อะ” ซึ่งกรณีนี้มักจะปรากฏเมื่อเป็นประโยคที่ใช้ตอบคำถาม โต้ตอบ หรือขัดจังหวะในการพูด

3.6 คำปริมาณ

ตามหลักเกณฑ์การจำแนกคำของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2552) คำปริมาณ คือ คำที่ปรากฏร่วมกับ “ไม่” ไม่ได้ และจะปรากฏหน้าคำนามในหน่วยสร้างไวยากรณ์ ดังตัวอย่างเช่น

- (44) เรา จะ รับ สี่สิบ คน เท่านั้น (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (45) ถ้า เกิด เป็น ตู้เย็น สอง ประตู เนี่ย ดี (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (46) ใน ช่วง หลาย หลาย ปี ที่ ผ่าน มา (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (47) เป็น เวลา ทั้งหมด ยี่สิบ กว่า ปี (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (48) ที่ดิน แปลง นี้ แหละ ประมาณ พัน กว่า ไร่ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (49) สาม สี่ เดือน แล้ว (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (50) ก็ ประมาณ นะ ประมาณ คร่าว อะ นะ ประมาณ สาม สี่ ร้อย บาท (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)
- (51) ประมาณ ได้ สอง สาม ปี แล้ว อะ (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)
- (52) เกือบ สี่ ปี อะ (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)
- (53) ธาตุ สี่ ในร่างกาย เรา เนี่ย แตก ขยาย ไป เลย มัน จะ มี ดิน น้ำ ลม ไฟ (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)
- (54) สมัย หนึ่ง สิบ หก นะ ครับ (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)

จากตัวอย่างที่ 44 - 54 ปรากฏคำปริมาณ ได้แก่ สี่สิบ สอง หลายหลาย ยี่สิบกว่า พันกว่า สามสี่ ประมาณ สามสี่ร้อย สองสาม เกือบ สี่ สิบหก ซึ่งคำเหล่านี้จะไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่” ได้ แต่จะปรากฏหน้าคำนามในหน่วยสร้างเข้าสู่ศูนย์

เป็นที่น่าสังเกตว่า จากตัวอย่างที่ 50 จะพบว่า คำว่า “ประมาณ” ปรากฏถึง 3 ตำแหน่ง แต่ตำแหน่งที่คำว่า “ประมาณ” เป็นคำปริมาณมีเพียงในตำแหน่งสุดท้ายเท่านั้น ส่วน “ประมาณ” ในตำแหน่งที่ 1 และ 2 นั้น เป็นคำกริยา เนื่องจากปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่” ได้ ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่า คำหนึ่งคำสามารถถูกจำแนกให้อยู่ในชนิดของคำได้มากกว่า 1 ชนิด ขึ้นอยู่กับตำแหน่งที่ปรากฏในประโยค

นอกจากนี้จากตัวอย่างที่ 50 และ 52 จะพบว่า คำว่า “ประมาณ” ปรากฏหน้า “สามสี่ร้อย บาท” และ คำว่า “เกือบ” ปรากฏหน้า “สี่ปี” ซึ่งคำว่า “สามสี่ร้อย” และ “สี่” บางครั้งอาจถูกจัดให้เป็นคำนามแสดงจำนวน แต่ในงานวิจัยนี้จะจัดให้ “สามสี่ร้อย” และ “สี่” เป็นคำปริมาณเนื่องจากสอดคล้องกับหลักเกณฑ์การจัดชนิดคำปริมาณ กล่าวคือ ไม่สามารถปรากฏร่วมกับ “ไม่” ได้ และปรากฏหน้าคำนามในหน่วยสร้างเข้าสู่ศูนย์ ซึ่งในที่นี้คือ คำว่า “บาท” นอกจากนี้ความหมายของคำดังกล่าวยังเป็นการบ่งบอกปริมาณด้วย ดังนั้นจะพบว่าตำแหน่งการปรากฏของคำปริมาณอาจปรากฏได้อีกหนึ่งตำแหน่งคือ ปรากฏหน้าคำปริมาณด้วยตนเอง แต่คำปริมาณที่ปรากฏในตำแหน่งนี้จะไม่ใช่คำปริมาณที่ระบุจำนวนชัดเจนแต่เป็นคำที่บอกปริมาณโดยประมาณ

ประเด็นที่น่าสังเกตอีกประเด็นหนึ่งคือ การปรากฏของคำว่า “ประมาณ” ในตัวอย่างที่ 51 ซึ่งเป็นการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง กล่าวคือ “ประมาณ” ปรากฏหน้าคำว่า “ได้” ซึ่งหากพิจารณาตามเกณฑ์การจัดชนิดของคำของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2552) จะพบว่า “ได้” เป็นคำกริยา เนื่องจากปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่” ได้ ดังนั้นจากข้อมูลแสดงว่าคำปริมาณสามารถปรากฏหน้าคำกริยาได้ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง แต่จะไม่ปรากฏลักษณะดังกล่าวในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพอื่นๆ และจากตัวอย่างที่ 53 และ 54 จะพบว่า คำปริมาณยังปรากฏหลังคำนามได้ด้วย ซึ่งปรากฏเฉพาะในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างเช่นกัน

ประเด็นสุดท้ายที่น่าสนใจคือ คำปริมาณ “เกือบ” และ “ประมาณ” ซึ่งจากการศึกษาพบว่า “เกือบ” และ “ประมาณ” ไม่สามารถปรากฏหน้าคำนามโดยไม่มีคำปริมาณที่แสดงจำนวนเท่ากับหนึ่งตามหลังคำนามนั้นๆ เช่น ในภาษาไทยไม่สามารถใช้ “*ประมาณแก้ว” หรือ “*เกือบแก้ว” ได้ แต่ “ประมาณแก้วหนึ่ง” หรือ “เกือบแก้วหนึ่ง” สามารถใช้ในการสื่อสารได้

3.7 คำสันธาน

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2552) กล่าวว่าคำสันธาน คือ คำที่ปรากฏระหว่างคำสองคำที่มีความเท่าเทียมกันในด้านโครงสร้าง ทำให้เกิด หน่วยสร้างความรวม (coordinate construction) เช่น คำว่า และ กับ แต่ หรือ ดังตัวอย่างเช่น

- (55) ถือทั่วโลกเลยนะครับ (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (56) การใช้งานและการแก้ปัญหาจริง (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (57) ให้ความสนใจและให้ความสำคัญกับเรื่องนมแม่มาก (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (58) หอดิลปีหรือศูนย์ศิลปะสิรินธร (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (59) ที่อยู่ในธนาคารกับอยู่ในตลาดทุน (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (60) ซื้อบุคคลสำคัญของเมืองนอกเรารู้แต่เราไม่รู้เลยว่าบุคคลสำคัญของชาติเราซื้ออะไรบ้าง
(ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (61) เป็นเรื่องที่น่าอายมากแต่เราชอบมาก (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)
- (62) ไปตามแต่ไม่เจอ (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)
- (63) เพราะบางอย่างเอาไปรีไซเคิลได้ (ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ)

จากตัวอย่างที่ 55 - 63 พบว่าปรากฏคำสันธาน ได้แก่ “คือ และ หรือ กับ เพราะ” ซึ่งทั้ง 5 คำนี้ ไม่สามารถปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่” ได้ และเป็นคำที่ปรากฏระหว่างคำสองคำที่มีความเท่าเทียมกันในด้านโครงสร้าง

3.8 คำอนุภาค

คำอนุภาค คือ คำที่ปรากฏในตำแหน่งหน้าสุด หรือหลังสุดของประโยค หรือ ถ้อยความ (utterance) โดยไม่สัมพันธ์กับคำใดคำหนึ่งในประโยค เช่น

- (64) เอ่อ เอ่อ ปัจจัยหลักของเรานะครับ (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (65) การปลูกอ้อยนะฮะ (ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง)
- (66) แถว เอ่อ แถวลาดพร้าวอะ ฮะ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (67) เอ๊ะ ภาษานี้มันก็วัยรุ่น (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (68) เอ้ เราก็ออยากเห็นโลกกว้าง (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง)
- (69) ก็เป็นที่ ที่ ที่พูดกันทั่วไปอะคะ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (70) โ้ ถ้าเป็นแบบมัน มันมันไม่ไหว (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)
- (71) อูย เยอะแยะเลย (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ)

- (72) อ่า แล้วก็เสร็จ (ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง)
- (73) ก็ขาย ขายสิ ครับ วันต่อวันครับ (ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง)
- (74) เฮ้ย เอ็งแก่งวะ (ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง)
- (75) แบ่งเงินเป็นสัดส่วนนะฮะ (ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง)
- (76) แบบเขาจะเอาถุงมาก็โทษะให้เขา (ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง)
- (77) แบบเขาตอบมือไม่หยุด (ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง)

จากตัวอย่างที่ 64 - 77 พบว่าปรากฏคำอนุภาคที่ปรากฏในตำแหน่งหน้าสุดของประโยคหรือถ้อยความ ได้แก่ “เอ่อ เอ๊ะ เอ๊ โอ้ อู๋ อ่า เฮ้ย แบบ” และปรากฏคำอนุภาคที่ปรากฏในตำแหน่งหลังสุดของประโยคหรือถ้อยความ ได้แก่ “นะครับ นะฮะ อะฮะ อะกะ ครับ วะ นะฮะ”

คำที่น่าสนใจในคำชนิดนี้คือคำว่า “แบบ” ประเด็นที่น่าสนใจประการแรกคือ คำว่า “แบบ” นอกจากจะถูกจัดให้เป็นคำอนุภาคแล้ว ยังถูกจัดให้อยู่ในชนิดของคำวิเศษณ์ได้เช่นกันหาก “แบบ” ปรากฏในตำแหน่งที่ขยายคำกริยาอย่างชัดเจน

สำหรับประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ การปรากฏของคำว่า “แบบ” ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ กล่าวคือ “แบบ” มักจะปรากฏเฉพาะในการพูดของคนที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างเท่านั้น ส่วนในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่นนั้น จากข้อมูลปรากฏการใช้ “แบบ” เพียงในการพูดของนักแสดงหญิง 1 คนเท่านั้น

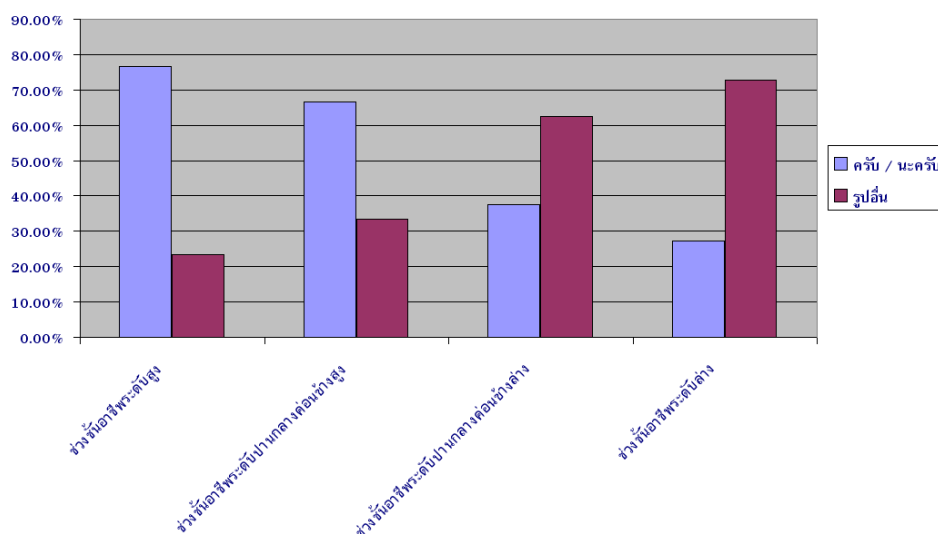
นอกจากนี้อีกประเด็นที่น่าสนใจคือการเลือกใช้คำอนุภาคของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ กล่าวคือ ผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงกว่าจะเลือกใช้ลงท้ายที่เป็นทางการมากกว่าผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพที่ต่ำกว่า ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 3-3 อัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับ ปานกลางค่อนข้างสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปาน กลางค่อนข้างล่าง	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับล่าง
ครับ / นะครับ	76.67 %	66.67 %	37.5 %	27.27 %
รูปอื่น	23.33 %	33.33 %	62.5 %	72.53 %

จากข้อมูลจากตารางแสดงอัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3-3 อัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

จากตารางและแผนภูมิพบว่าปรากฏการใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพของเพศชายคือ “กรับ” และ “นะกรับ” ในอัตราที่ลดหลั่นกันในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพต่างๆ กล่าวคือ ปรากฏการใช้คำลงท้าย “กรับ” และ “นะกรับ” ในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงในอัตราร้อยละ 76.67 ปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงในอัตราร้อยละ 66.67 ปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำในอัตราร้อยละ 37.5 และปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงในอัตราร้อยละ 27.27 ในอีกทางหนึ่งก็คือผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำมักจะประกฏการใช้คำลงท้ายรูปอื่นๆ มากกว่า กล่าวคือ ปรากฏการใช้คำลงท้ายรูปอื่นในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงในอัตราร้อยละ 23.3 ปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงในอัตราร้อยละ 33.33 ปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำในอัตราร้อยละ 62.5 และปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงในอัตราร้อยละ 72.53

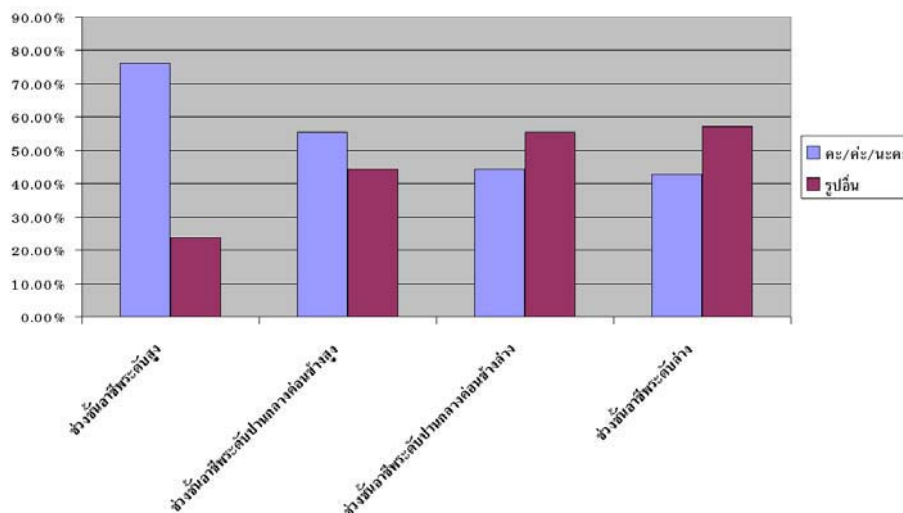
นอกจากนี้ยังพบว่าอัตราการปรากฏการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศหญิงเป็นไปในทิศทางเดียวกับเพศชาย กล่าวคือ ผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงกว่าจะเลือกใช้ลงท้ายที่เป็นทางการมากกว่าผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพที่ต่ำกว่า ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3-4 อัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศหญิงที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับ ปานกลางค่อนข้างสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปาน กลางค่อนข้างต่ำ	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับต่ำ
กะ/คะ/นะกะ	76.20 %	55.56 %	44.44 %	42.85 %
รูปอื่น	23.8 %	44.44 %	55.56 %	57.15 %

จากข้อมูลจากตารางแสดงอัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3-4 อัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศหญิงที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

จากตารางและแผนภูมิพบว่าปรากฏการใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพของเพศหญิงคือ “คะ” “ค่ะ” และ “นะคะ” ในอัตราที่ลดหลั่นกันในตัวผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพต่างๆ กล่าวคือ ปรากฏการใช้คำลงท้าย “คะ” “ค่ะ” และ “นะคะ” ในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงในอัตราร้อยละ 76.20 ปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงในอัตราร้อยละ 55.56 ปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำในอัตราร้อยละ 44.44 และปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงในอัตราร้อยละ 42.85 ในทางกลับกันผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำกว่าจะปรากฏการใช้คำลงท้ายรูปอื่นๆ มากกว่า กล่าวคือ ปรากฏการใช้คำลงท้ายรูปอื่นในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงในอัตราร้อยละ 23.8 ปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงในอัตราร้อยละ 44.44 ปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำในอัตราร้อยละ 57.15 และปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงในอัตราร้อยละ 55.56

3.9 บทสรุป

จากการศึกษาชนิดของคำในตัวผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพ 4 ช่วงชั้น ได้แก่ ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ และช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ พบว่า ชนิดของคำในทุกช่วงชั้นอาชีพมีความใกล้เคียงกันมาก กล่าวคือ ปรากฏชนิดของคำ 8 ชนิด ในทุกระดับช่วงชั้นอาชีพ ได้แก่ คำกริยา (Verb) คำนาม (Noun) คำคุณศัพท์ (Adjective) คำวิเศษณ์ (Adverb) คำบุพบท (Preposition) คำปริมาณ (Quantifier) คำสันธาน (Conjunction) และคำอนุภาค (Particle) หากแต่อาจมีความแตกต่างกันบ้างในเรื่องของ

การเลือกใช้คำ ทั้งนี้จะสังเกตได้ว่าผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะเลือกใช้คำที่สุภาพและเป็นทางการมากกว่าผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพที่ต่ำกว่า

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจคือ คำบางคำสามารถถูกจัดอยู่ในชนิดของคำได้มากกว่าหนึ่งชนิด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทนำไปใช้ในประโยค นอกจากนี้พบว่าโดยทั่วไปแล้วในการศึกษาชนิดของคำในผู้พูดที่อยู่ในระดับช่วงชั้นอาชีพต่างกันั้นสามารถใช้เกณฑ์การจำแนกชนิดของคำในภาษาไทยมาตรฐานตามแนวของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2552) ได้ในทุกช่วงชั้นอาชีพ แต่อาจมีข้อสังเกตเพิ่มเติมในกรณีของคำบุพบทที่สามารถปรากฏร่วมกับคำว่า “ไม่” ได้ ซึ่งแตกต่างจากเกณฑ์การจัดชนิดคำดังกล่าว แต่กรณีดังกล่าวจะปรากฏเฉพาะในประโยคที่ใช้ในการตอบคำถาม ได้ตอบหรือขัดจังหวะการพูดของผู้อื่นเท่านั้น นอกจากนี้ประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งคือ การปรากฏของคำปริมาณ กล่าวคือ คำปริมาณสามารถปรากฏ ณ ตำแหน่งอื่นๆ ที่นอกเหนือจากที่อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2552) ได้กล่าวไว้ ได้แก่ การปรากฏหน้าคำปริมาณด้วยตนเอง การปรากฏหน้าคำกริยาในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง นอกจากนี้จากผลการศึกษาายังพบว่า คำปริมาณ “เกือบ” และ “ประมาณ” ไม่สามารถปรากฏหน้าคำนามโดยไม่มีคำปริมาณที่แสดงจำนวนเท่ากับหนึ่งตามหลังคำนามนั้นๆ

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งหนึ่งคือการที่พบว่าคำนามของผู้พูดในแต่ละช่วงชั้นอาชีพอาจมีความแตกต่างกันในประเด็นของความถี่ในการนำคำนามแต่ละคำมาใช้ กล่าวคือ ผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงส่วนใหญ่นิยมใช้คำนามที่แสดงความสุภาพและเป็นทางการมากกว่าผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่างและช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงจะพบว่า ในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏการใช้คำนามที่สุภาพและเป็นทางการมากกว่า

นอกจากนี้ยังพบว่า สำหรับประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ การปรากฏของคำว่า “แบบ” ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ กล่าวคือ “แบบ” มักจะปรากฏเฉพาะในการพูดของคนที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างเท่านั้น ส่วนในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่นนั้น จากข้อมูลปรากฏการใช้ “แบบ” เพียงในการพูดของนักแสดงหญิง 1 คนเท่านั้น

นอกจากนี้อีกประเด็นที่น่าสนใจคือการเลือกใช้คำอนุภาคของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ กล่าวคือ ผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงกว่าจะเลือกใช้ลงท้ายที่เป็นทางการมากกว่าผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพที่ต่ำกว่า

บทที่ 4

การสร้างคำ

การสร้างคำคือการนำคำหรือหน่วยคำที่มีอยู่มาประกอบกันเพื่อสร้างเป็นคำใหม่ขึ้นในภาษานั้นๆ ในภาษาไทยมีผู้กล่าวถึงการสร้างคำในภาษาไทยไว้หลายประการอาทิ การประสมหน่วยคำ การประสมคำ การซ้อนคำ การซ้ำคำ การประสานคำ การเปลี่ยนหมวดคำ การตัดคำ การบัญญัติศัพท์ การยืมคำ เป็นต้น

สำหรับในการวิเคราะห์การสร้างคำในรายงานนี้จะวิเคราะห์โดยอาศัยประเด็นหลักในการพิจารณา คือ การประกอบคำ ซึ่งเป็นการสร้างคำตามโครงสร้างของคำ

ในการพิจารณาการประกอบคำในการศึกษานี้จะแบ่งคำที่ได้จากการประกอบคำออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ คำประสาน คำกร่อน และคำย่อ โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1 คำประสม

คำประสม คือ คำที่เกิดจากการนำหน่วยคำอิสระที่มีความหมายแตกต่างกันมาประกอบกัน ตัวอย่างคำประสมที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

คำประสมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

สถานศึกษา	นมแม่	ลานนม
ดูแล	ย่ำหัวปลี	สภาพแวดล้อม
โรงพยาบาล	นมผสม	กรรมการบริหาร

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

คำประสมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

ค่านิยม	แน่นอน	เพาะช่าง
ยากจน	กำลังใจ	ค่าครองชีพ
รถไฟฟ้า	เงินออม	พันธะสัญญา

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง

คำประสมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง เช่น

จับงาน	รถเข็น	คนปลายน้ำ
ทางสัญจร	ลงทุน	สวนเงาะ
ประตุน้ำ	เรือห้องสมุด	คันทาง
กรรไกรซอย		

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

คำประสมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง เช่น

วันเกิด	อดทน	เข้มจั๊ด
ค่ายทหารม้า	ภูมิใจ	คนบ้า
การบริหาร	หนังเร่	ไหเหล้า
ป้ายโฆษณา	รถเมล์แดง	เมืองนอก

จากข้อมูลพบว่าคำประสมที่ปรากฏในทุกช่วงชั้นอาชีพเป็นคำประสมที่เกิดจากการนำคำกริยาหรือคำนามมาประกอบกัน กล่าวคือ ปรากฏคำประสมที่ประกอบจากคำนามร่วมกับคำนาม เช่น ค่ายทหารม้า ป้ายโฆษณา ไหเหล้า คำประสมที่ประกอบจากคำกริยาร่วมกับคำกริยา เช่น อดทน และปรากฏคำประสมที่ประกอบจากคำนามร่วมกับคำกริยา เช่น วันเกิด ภูมิใจ หนังเร่ เป็นต้น

4.2 คำซ้ำ

คำซ้ำคือ การนำคำคำเดียวกันมากล่าวซ้ำกัน 2 ครั้งขึ้นไป

ตัวอย่างคำซ้ำที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

คำซ้ำที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

จริงๆ	ต่างๆ	ง่ายๆ
เพื่อนๆ	แท้ๆ	มากๆ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

คำซ้ำที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

เขียนๆ	เรื่อยๆ	ระยะๆ
ใหม่ๆ	ผิดๆ	นานๆ
เล็กๆ	เก่าๆ	แปลกๆ
อ้อมๆอ้อมๆ	ลุ่มๆดอนๆ	ขึ้นๆลงๆ
หลบๆซ่อนๆ		

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

คำซ้ำที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

หวิวๆ	เรื่อยๆ	ทุๆ
ชอยๆ	ค่อยๆ	

ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ

คำซ้ำที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ เช่น

เล็กๆ	แหลมๆ	สุดๆ
จริงๆ	แรงๆ	

จากข้อมูลพบว่า คำซ้ำที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆนั้น อาจแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. การซ้ำคำนาม
เป็นการซ้ำคำนามเพื่อแยกความหมายออกเป็นส่วนๆ เช่น ระยะๆ
2. การซ้ำคำคุณศัพท์
การซ้ำคำคุณศัพท์จากข้อมูลปรากฏการซ้ำเพื่อแสดงการเน้น เช่น เขียนๆ ลุ่มๆ ดอนๆ ทุๆ เล็กๆ
3. การซ้ำคำกริยา
เป็นการซ้ำคำกริยาเพื่อแสดงการกระทำมากกว่า 1 ครั้ง เช่น ขึ้นๆลงๆ ชอยๆ

4. การซ้ำคำวิเศษณ์

จากข้อมูลปรากฏการซ้ำคำวิเศษณ์เพื่อแสดงว่าเกิดการกระทำขึ้นในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ไม่ได้เกิดและสิ้นสุดในทันที เช่น เรื่อยๆ อ้อมแอ้มๆ ค่อยๆ

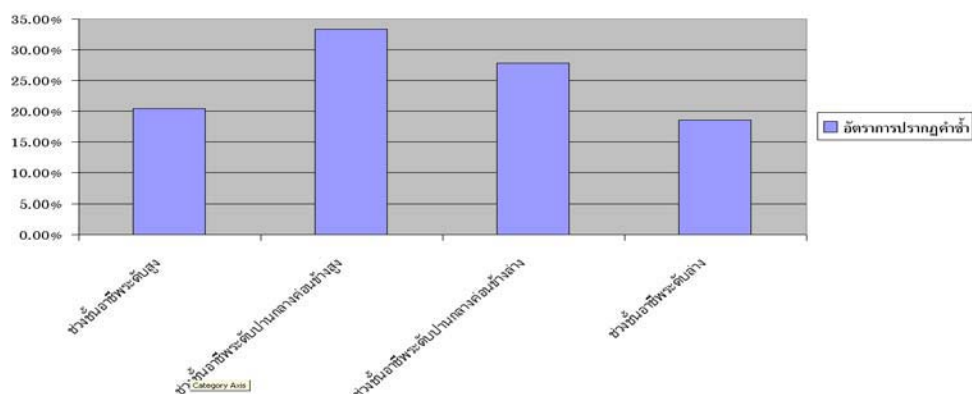
เป็นที่น่าสังเกตว่าคำซ้ำจะปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชนชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง และระดับปานกลางค่อนข้างล่างมากกว่าในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชนชั้นอาชีพระดับสูงและผู้พูดที่อยู่ในช่วงชนชั้นอาชีพระดับล่าง และในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชนชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงจะปรากฏคำซ้ำที่เป็นลักษณะคำคู่เช่น อ้อมๆแอ้มๆ ลุ่มๆดอนๆ ขึ้นๆลงๆ หลบๆซ่อนๆ มากกว่าผู้พูดที่อยู่ในช่วงชนชั้นอาชีพระดับอื่น

ตารางที่ 4-1 อัตราการปรากฏคำซ้ำในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

	ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลาง ค่อนข้างสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปาน กลางค่อนข้างล่าง	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับล่าง
อัตราการปรากฏ คำซ้ำ	20.37 %	33.33 %	27.78 %	18.52 %

จากข้อมูลจากตารางแสดงอัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4-1 อัตราการปรากฏคำซ้ำในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

4.3 คำซ้อน

คำซ้อน คือ คำที่เกิดจากการนำหน่วยคำอิสระหรือหน่วยคำไม่อิสระมาประกอบกันเพื่อสร้างเป็นคำใหม่ขึ้น ทั้งนี้การซ้อนคำอาจเป็นการซ้อนเพื่อเสียงหรือการซ้อนเพื่อความหมาย กล่าวคือในการซ้อนเพื่อความหมายจะเป็นการประกอบคำที่นำหน่วยคำอิสระที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ความหมายตรงข้ามกันหรือความหมายแตกต่างกันมาประกอบกัน ส่วนการซ้อนเพื่อเสียงนั้นจะเป็นการนำหน่วยคำหรือพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะหรือเสียงสระที่ใกล้เคียงกันมาประกอบกันเพื่อสร้างเป็นคำใหม่

ตัวอย่างคำซ้ำที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

คำซ้อนที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

เครื่องมือเครื่องมือ	คุ้มครอง	เยี่ยมชม
ปู่ย่าตายาย	ขยับขยาย	หมุนเวียน
ปรับปรุง	ลดน้อย	ดูแล
มีนง	พี่น้องประชาชน	

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

คำซ้อนที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

แน่นอน	ชานาชาไว้	เจริญเติบโต
นิดหน่อย	ยากจน	เส้นทาง
พ่อแม่	การเรียนการสอน	เปลี่ยนแปลง
แบ่งเบา	คิดขัด	เพียงพอ
พอเพียง	รู้ไหล	คาดคั้น
พันธะสัญญา	เยอะเยะ	เผยแพร่

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

คำซ้อนที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

กึ่งหอยปูปลา	ทำมาหากิน	ลูกหลาน
--------------	-----------	---------

ดูแล	แก่เฒ่า	พึ่งพา
เส้นทาง	คร้วเรือน	พึ่งพิง
เจ็บป่วย	เจ็บแเจ้ง	เชิญชวน

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

คำสอนที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง เช่น

สง่าผ่าเผย	โต้ตอบ	เหลือเกิน
อะไรต่ออะไร	ถั่วเน่ลี่ย	รอกอย
เจ็บไข้ได้ป่วย	คันเค้น	เว้นว่าง
เก็บออม		

จากข้อมูลพบว่าคำสอนที่ปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ นั้น เป็นคำสอนที่เป็นการสอนเพื่อเสียงและการสอนเพื่อความหมาย โดยคำสอนที่สอนเพื่อเสียง เช่น *สง่าผ่าเผย* ทำมาหากิน แน่นนอน ส่วนคำสอนที่สอนเพื่อความหมายหรือสอนโดยอาศัยความหมายนั้น ปรากฏทั้งการนำคำที่มีความหมายเหมือนกันมาสอนกัน เช่น *เจริญเติบโต* *เก็บออม* *แก่เฒ่า* *คร้วเรือน* นอกจากนี้ยังปรากฏการใช้คำที่มีความหมายอยู่ในกลุ่มเดียวกันมาสอนกัน เช่น *กึ่งหอยปูปลา* *ลูกหลาน* *ขานาขาวไร่* *ปู่ย่าตายาย* *พ่อแม่* เป็นต้น

เป็นที่น่าสังเกตว่าจากข้อมูลปรากฏคำสอนหลายคำที่เป็นการสอนโดยอาศัยทั้งเสียงและความหมายในการสร้างคำสอน เช่น *เปลี่ยนแปลง* *เจ็บไข้ได้ป่วย* *เว้นว่าง* *โต้ตอบ* *เชิญชวน* เป็นต้น

4.4 คำประสม

คำประสม คือ คำที่เกิดจากการสร้างคำโดยอาศัยการเติมหน่วยคำเดิมหน้า หน่วยคำเดิมหลัง หรือหน่วยคำเดิมกลาง ทั้งนี้รวมถึงการรวมหน่วยคำไม่อิสระเข้าด้วยกันด้วย

ตัวอย่างคำประสมที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

คำประสมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

การตลาด	ความต้องการ	ผู้ประกอบการ
ความรู้ลึก	การสอน	การตกค้ำ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

คำประสมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

การเดินทาง	ชาวบ้าน	การลงทุน
ผู้ยิงยวค		

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

คำประสมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

ผู้เงินขยชะ	การออม	ชาวบ้าน
-------------	--------	---------

ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ

คำประสมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ เช่น ผู้กำกับ

เป็นที่น่าสังเกตว่าคำประสมจะปรากฏมากในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง และจะปรากฏลดหลั่นกันลงไปเมื่อผู้พูดอยู่ในชั้นอาชีพในลำดับต่ำลงมา

4.5 คำกร่อน

คำกร่อน ได้แก่ คำที่เกิดจากการตัดหน่วยคำ พยางค์ หรือเสียง บางส่วนที่ปรากฏอยู่ในคำออก ตัวอย่างคำกร่อนที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

คำกร่อนที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

นายก (นายกรัฐมนตรี)	อาชีพะ (อาชีพศึกษา)
กระทรวงเกษตร (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์)	พยาม (พยายาม)
กระทรวงศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ)	

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

คำกร่อนที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

มัธยม (มัธยมศึกษา)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

คำกร่อนที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

ทำไร (ทำอะไร) กิโล (กิโลเมตร) ชินวา (ชินวาคม)

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

คำกร่อนที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง เช่น

ชั้นประถม (ชั้นประถมศึกษา) บอษัท (บริษัท)
มอไซค์ (มอเตอร์ไซด์) โล (กิโลกรัม)

4.6 คำย่อ

คำย่อ คือ การนำตัวอักษรตัวแรกของพยางค์ต่างๆ ที่ปรากฏในคำนั้นๆ มาประกอบกันและออกเสียงเฉพาะตัวอักษรเหล่านั้น

ตัวอย่างคำย่อที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

คำย่อที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

จีดีพี	กรม.	ปปส.
อบต.	อบจ.	สปก.
ปวส.	รศ.	กยส.
สสวท.	ททท.	กทม.
อสท.		

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

คำย่อที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

ม.ปลาย	ปวส.	รทส.
ม.1	ปวช.	

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

คำย่อที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

ป. (ประถมศึกษา)	อสมท.	รทส.
ม.6	อบต.	อบจ.

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

คำย่อที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง เช่น หนังสือบก มม.

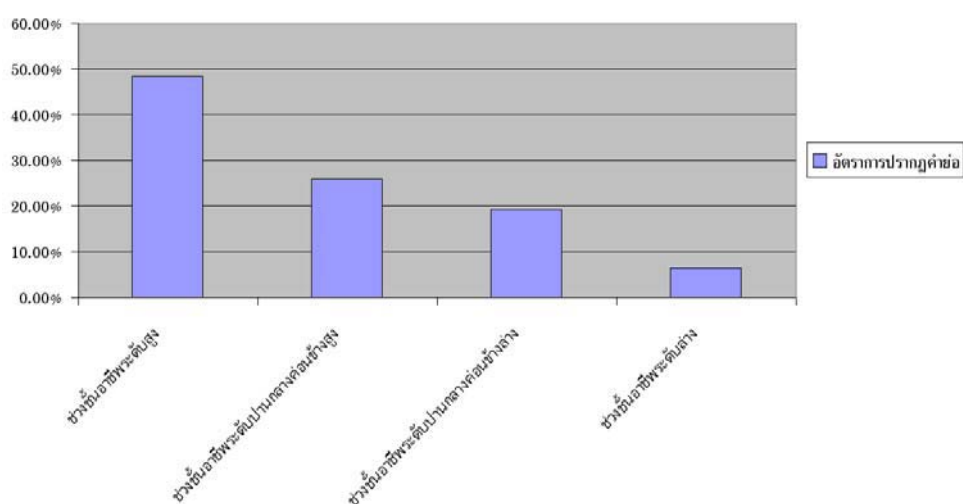
จากข้อมูลเป็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการใช้คำย่อจะปรากฏมากในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง และปรากฏลดน้อยลงลดหลั่นกันลงไปในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลาง ก่อนข้างสูง และผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางก่อนข้างล่างตามลำดับ ส่วนในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างนั้นปรากฏการใช้คำย่อน้อยมาก

ตารางที่ 4-2 อัตราการปรากฏคำย่อในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

	ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลาง ก่อนข้างสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปาน กลางก่อนข้างล่าง	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับล่าง
อัตราการ ปรากฏคำย่อ	48.39 %	25.81 %	19.35 %	6.45 %

จากข้อมูลจากตารางแสดงอัตราการเลือกใช้คำลงท้ายของเพศชายที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4-2 อัตราการปรากฏคำย่อในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

4.7 บทสรุป

จากการศึกษาการประกอบคำของผู้พูด 4 ช่วงชั้นอาชีพพบว่า ในทุกช่วงชั้นอาชีพปรากฏคำที่ได้จากการประกอบคำทั้ง 6 ประเภท ได้แก่ คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ คำประสาน คำกร่อน และคำย่อ แต่อัตราการปรากฏอาจแตกต่างกัน กล่าวคือ คำซ้ำจะปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง และระดับปานกลางค่อนข้างต่ำมากกว่าในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง และในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงจะปรากฏคำซ้ำที่เป็นลักษณะคำคู่มากกว่าผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่น

นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้คำย่อจะปรากฏมากในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง และปรากฏลดน้อยลงลดหลั่นกันลงไปในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง และผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำตามลำดับ ส่วนในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างนั้นปรากฏการใช้คำย่อน้อยมาก

บทที่ 5

การสร้างประโยค

5.1 ประโยคความเดียว

ประโยคความเดียว หรือประโยคเรียบง่าย คือ ประโยคที่มีกริยาตัวเดียว ตัวอย่างประโยคความเดียว หรือประโยคเรียบง่าย ที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

ประโยคความเดียวหรือประโยคเรียบง่ายที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

- (1) เรากังวลใจครับท่าน
- (2) เราจะรับแค่นี้สิบคนเท่านั้น

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

ประโยคความเดียวหรือประโยคเรียบง่ายที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

- (3) เราถ่ายทำเสร็จจริงเมื่อปีที่แล้ว
- (4) มันกลับมาแล้ว
- (5) เขาเรียกนักเรียนนอก

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

ประโยคความเดียวหรือประโยคเรียบง่ายที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

- (6) เรามีสิบหกเครือข่าย
- (7) ส่วนใหญ่ก็จะเรียกอาจารย์บ้าง
- (8) เราก็นี้ภาพออกเนอะ

ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ

ประโยคความเดียวหรือประโยคเรียบง่ายที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ เช่น

- (9) ก็ไปทำงานอยู่ที่โน่น
- (10) เราชอบอ่านหนังสือการ์ตูน
- (11) มีความรู้ลึกค่ะ

5.2 ประโยคกริยาเรียง (serial verb sentence)

ประโยคกริยาเรียงคือ ประโยคที่มีกริยามากกว่าหนึ่งตัวมาเรียงต่อกันในประโยค ตัวอย่างประโยคกริยาเรียงที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

ประโยคกริยาเรียงที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

- (12) เราต้องการให้นักศึกษาทำงานได้จริง
- (13) เขาจะนำความรู้ประสบการณ์มาใช้

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

ประโยคกริยาเรียงที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

- (14) ผมก็อยากไปเรียนศิลปะ
- (15) พ่อแม่พ่าย้ายมาอยู่ที่นี่
- (16) จะลองเอากลับมาดู

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

ประโยคกริยาเรียงที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

- (17) เราลงไปดูอะนะครับ
- (18) ของจะเริ่มทยอยทยอยออก

ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ

ประโยคกริยาเรียงที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ เช่น

- (19) ก็ไปทำงานอยู่ที่โน่น
- (20) ผมก็อยากได้ อยากดี
- (21) อยากให้แม่กลับมาหา

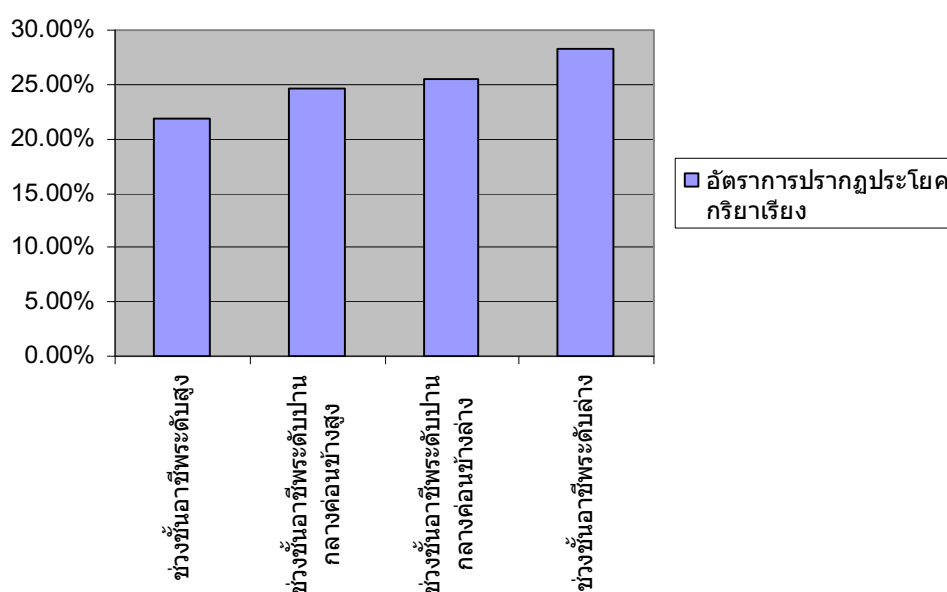
เป็นที่น่าสังเกตว่าในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างจะปรากฏประโยคกริยาเรียงมากกว่าในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่น และการปรากฏประโยคกริยาเรียงจะมีอัตราลดลงในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงขึ้น โดยมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5-1 อัตราการปรากฏประโยคกริยาเรียงในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับ ปานกลางค่อนข้างสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับ ปานกลางค่อนข้าง ต่ำ	ช่วงชั้น อาชีพระดับ ต่ำ
อัตราการ ปรากฏ ประโยค กริยาเรียง	21.82 %	24.55 %	25.45 %	28.18 %

จากข้อมูลจากตารางแสดงอัตราการปรากฏของประโยคกริยาเรียงที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 5-1 แสดงอัตราการปรากฏประโยคกริยาเรียงในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

จากแผนภูมิและตารางแสดงการปรากฏประโยคกริยาเรียงในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ จะเห็นได้ว่าการปรากฏประโยคกริยาเรียงจะมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำลงไป กล่าวคือ จะปรากฏประโยคกริยาเรียงในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำมากกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง โดยปรากฏประโยคกริยาเรียงในอัตราร้อยละ 28.18 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ ปรากฏในอัตราร้อยละ 25.45 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ปรากฏในอัตราร้อยละ 24.55 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง และปรากฏในอัตราร้อยละ 21.82 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

5.3 อเนกตรรกประโยค หรือประโยครวม (coordinate or conjoined sentence)

อเนกตรรกประโยคหรือประโยครวมคือ ประโยคที่ปรากฏคำสันธาน เช่น และ หรือ แต่ ในประโยค ตัวอย่างอเนกตรรกประโยคหรือประโยครวมที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

อเนกตรรกประโยคหรือประโยครวมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

- (22) ให้ความสนใจและให้ความสำคัญกับนมแม่มาก
- (23) เขาจะต้องทำงานได้จริงและจะต้องมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นในสาขาวิชาหรือต่างสาขาก็ได้นะครับ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

อเนกตรรกประโยคหรือประโยครวมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

- (24) ก็ขอทำแล้วก็ปรับแก้
- (25) ที่อยู่ในธนาคารกับอยู่ในตลาดทุน

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

อเนกตรรกประโยคหรือประโยครวมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

- (26) ข้อมูลสำคัญของเมืองนอกเรารู้แต่เราไม่รู้เลยว่าบุคคลสำคัญของชาติเราชื่ออะไรบ้าง

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

อเนกกรรณประโยคหรือประโยครวมที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง เช่น

- (27) เป็นเรื่องที่น่าอายมากแต่เราชอบมาก
(28) ไปตามแต่ไม่เจอ
(29) ก้อยากเจอแต่ไม่ได้กลับไป

5.4 สังกรประโยค หรือประโยคซ้อน (complex sentence)

สังกรประโยคหรือประโยคซ้อน คือ ประโยคที่มีบุพบทวลีหรืออนุประโยคปรากฏในประโยค เช่น อนุประโยคเติมเต็ม (complement clause หรือ nominal clause หรือ noun clause) คุณานุประโยค (relative clause) วิเศษณานุประโยค (adverbial clause) ตัวอย่างสังกรประโยคหรือประโยคความซ้อน ที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

สังกรประโยคหรือประโยคซ้อน ที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

- (30) ถ้าให้เด็กเนี่ยะรับผิดชอบเฉพาะตรงหัวนมเนี่ยไม่ดี
(31) ทุกท่านก็บอกว่าอาการก็เหมือนว่าเป็นอาการที่คล้ายสูดอากาศเข้าไปไม่บริสุทธิ์

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

สังกรประโยคหรือประโยคซ้อน ที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

- (32) ผมจำได้ว่าตอนเด็กๆ ที่เข้ามาตอนนั้นถนนวิภาวดีเนี่ยเพิ่งเริ่มทำตรงสามเหลี่ยมดินแดง
(33) เขาเป็นว่าถ้าตอนนี้คุณแม่กนกวรรณ ชัยเทศ ได้ดูรายการนี้อยู่ ได้ดูวิดีโอของเราอยู่นะคะ โบว์กับบิวอยากจะบอกอะไรคุณแม่ไหม
(34) ผู้ชมจะได้รู้ครับว่าอาชีพะวันข้างหน้าเด็กเรียนสายนี้มีอนาคต

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

สังกรประโยคหรือประโยคซ้อน ที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

- (35) ก็บอกแล้วว่าทุกคนนี่จะทิ้งขยะลงคลอง
(36) ถ้าเขาสนใจอยากจะทำอะไรเราก็ไปสนับสนุน

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

สังกรประโยคหรือประโยคซ้อน ที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

- (37) ถ้าเมื่อไหร่ที่พ่อจับหนังเร่เนี่ยผมก็จะมาดูทุกครั้ง
(38) คิดล่วงหน้าแล้วว่าต้องตอบอย่างนั้นแน่นอน

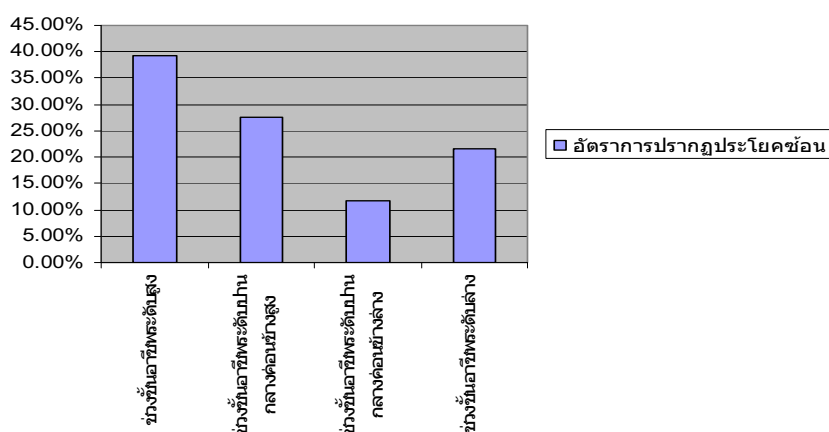
จากข้อมูลเป็นที่น่าสนใจว่าในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏประโยคซ้อนมากกว่าในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่นๆ โดยมีรายละเอียดตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5-2 อัตราการปรากฏประโยคซ้อนในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปาน กลางค่อนข้างสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปาน กลางค่อนข้างล่าง	ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง
อัตราการ ปรากฏ ประโยคซ้อน	39.22 %	27.45 %	11.76 %	21.57 %

จากข้อมูลจากตารางแสดงอัตราการปรากฏของประโยคซ้อนที่ปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 5-2 แสดงอัตราการปรากฏประโยคซ้อนในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

จากแผนภูมิและตารางแสดงการปรากฏของประโยคซ้อนในผู้พูดแต่ละช่วงชั้นอาชีพนั้นจะพบว่าในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏประโยคซ้อนมากที่สุดและจะปรากฏประโยคซ้อนน้อยที่สุดในการพูดของผู้พูดอยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง ทั้งนี้ปรากฏประโยคซ้อนในอัตราร้อยละ 39.22 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง ปรากฏในอัตราร้อยละ 27.45 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง ปรากฏในอัตราร้อยละ 21.57 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง และปรากฏเพียงร้อยละ 11.76 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

5.5 คุณานุประโยค (relative clause)

คุณานุประโยคคือ ประโยคที่ซ้อนอยู่ในประโยคใหญ่ ทำหน้าที่ขยายคำนามที่นำมาข้างหน้า ตัวอย่างคุณานุประโยคที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

คุณานุประโยคที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

- (39) อาจารย์ที่นั่งอยู่กับผมตอนนี้ะครับ
- (40) ส่วนที่จะดึงมาเป็นประเด็นได้
- (41) นักศึกษาที่มีความสามารถพิเศษนะครับ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

คุณานุประโยคที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

- (42) นักศึกษาที่อาจารย์บอกว่าลืบลีวาคหัวโขนเนี่ย
- (43) ครูที่มีหัวใจที่ยิ่งใหญ่ครับ
- (44) คนไหนที่เข้ามาแล้ว

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง

คุณานุประโยคที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง

เช่น

- (45) เรือที่ว่าจะเข้ามาขายสินค้า
- (46) ผ้าที่ไม่ได้ใช้
- (47) ราคาที่เรไปขายระหว่างตลาดต้นทางกับปลายทาง คือราคาเดียวกัน

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

คุณานุประโยคปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง เช่น

- (48) ที่เป็นหนอนที่ต้องไปแต่ละตัวคนอื่น
- (49) ทำที่นายเริ่มรำ
- (50) ชุดคลุมที่ทำให้เหงื่อออกเยอะอะคະ

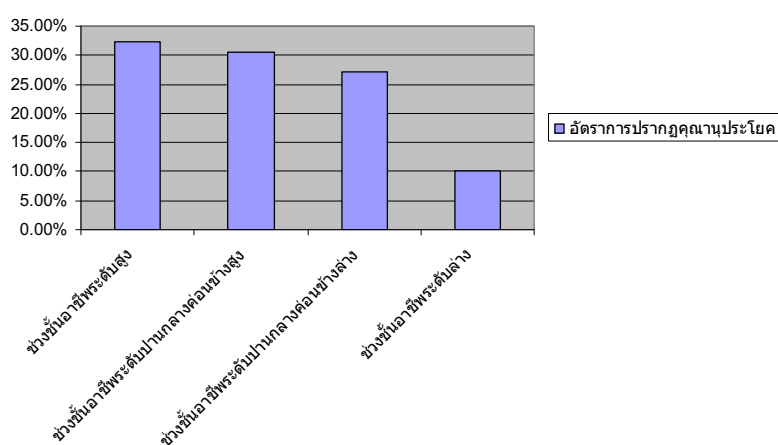
จากข้อมูลพบว่าการปรากฏของคุณานุประโยคในผู้พูดแต่ละช่วงชั้นอาชีพนั้นมีความมากน้อยลดหลั่นกันกล่าวคือ ในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏโครงสร้างคุณานุประโยคมากที่สุดและจะปรากฏลดหลั่นกันลงไปเมื่อผู้พูดอยู่ในชั้นอาชีพในลำดับล่างลงมา โดยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางดังนี้

ตารางที่ 5-3 อัตราการปรากฏคุณานุประโยคในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับสูง	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับปานกลาง ค่อนข้างสูง	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับปานกลาง ค่อนข้างต่ำ	ช่วงชั้น อาชีพ ระดับล่าง
อัตราการ ปรากฏ คุณานุ ประโยค	32.20 %	30.51 %	27.12 %	10.17 %

จากข้อมูลจากตารางแสดงอัตราการปรากฏของคุณานุประโยคที่ปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 5-3 แสดงอัตราการปรากฏคุณานุประโยคในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

จากแผนภูมิและตารางแสดงการปรากฏของคุณาประโยชน์ในผู้พูดแต่ละช่วงชั้นอาชีพนั้นมีความหมายน้อยลดหลั่นกันกล่าวคือ ในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏโครงสร้างคุณาประโยชน์มากที่สุดและจะปรากฏลดหลั่นกันลงไปเมื่อผู้พูดอยู่ในชั้นอาชีพในลำดับล่างลงมา โดยปรากฏคุณาประโยชน์ในอัตราร้อยละ 32.20 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง ปรากฏในอัตราร้อยละ 30.51 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง ปรากฏในอัตราร้อยละ 27.12 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ และปรากฏในอัตราเพียงร้อยละ 10.17 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ

5.6 อนุประโยคเติมเต็ม (complement clause / nominal clause / noun clause)

อนุประโยคเติมเต็มคือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็มกริยาหลักในประโยค ตัวอย่างอนุประโยคเติมเต็มที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

อนุประโยคเติมเต็มที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

- (51) *ผมก็บอกว่าบรรยากาศสงบ*
- (52) *เขาบอกว่ามีสามคอเด็ก*
- (53) *ผมคิดว่าในยุคปัจจุบันเนี่ยเป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลง*

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

อนุประโยคเติมเต็มที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

- (54) *ครูมีความเชื่อว่าเด็กทุกคนบนโลกนี้มีนิสัยทางด้านศิลปะ*
- (55) *ผมคิดว่าเด็กกรุงเทพค่อนข้างเรียนหนักมากกว่า*
- (56) *ในความเป็นเพศแม่ก็ต้องบอกว่าไม่มีใครไม่รักลูก*

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

อนุประโยคเติมเต็มที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

- (57) *เขาบอกว่าก็คิดอยู่*

(58) เราก็มาคิดกันว่าไอน้ำที่มันอยู่ตามบ้านเนี่ยเราเก็บมาบำบัด

(59) เขาบอกว่ามันยังไม่เคยมีมาก่อนเลย

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

อนุประโยคเติมเต็มที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง เช่น

(60) คิดว่าจะเข้าชุมชน

(61) แม่เขาบอกว่าจะตั้งชื่อ

(62) ก็บอกว่าตอนนี้จะบวชและได้ทหารแล้ว

เป็นที่น่าสังเกตว่าปรากฏโครงสร้างอนุประโยคเติมเต็มในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงและช่วงชั้นปานกลางค่อนข้างล่างน้อยกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและระดับล่าง โดยเฉพาะในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่างจะปรากฏโครงสร้างอนุประโยคเติมเต็มน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงชั้นอาชีพระดับอื่นๆ

5.7 ประโยคกรรมวาจก (passive sentence)

ประโยคกรรมวาจกคือ ประโยคที่ประธานของประโยคเป็นหน่วยนามที่เป็นผู้ถูกกระทำ ตัวอย่างประโยคกรรมวาจกที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

ประโยคกรรมวาจกที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

(63) ถูกจับ

(64) ก็อาจจะต้องถูกดึงเข้าไปเดินยา

(65) เพราะกลัวโดนฟ้อง

(66) งบประมาณต่างๆก็ถูกบีบ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

ประโยคกรรมวาจกที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

(67) คนไหนที่เข้ามาแล้ว โดนอีกาตีเนี่ย

(68) ถูกตีเนะครับ

(69) มีการถูกนำไปโพสต์ลงบนเว็บใหญ่

- (70) บุญคุณบรรพบุรุษที่ช่วยให้ประเทศชาติรอดพ้นจากการถูกรุกรานค่ะ
 (71) เมื่อเกลบนี้อีกเผา
 (72) วันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์จะถูกนำไปใช้เพื่อการกุศลทั้งหมดค่ะ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง

ประโยคกรรมวาจกที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง เช่น

- (73) โดนยิงเลยคับ
 (74) เราเอาป้ายไปติดริมถนนก็ถูกไถทิ้ง
 (75) ผมโดนคำถามเยอะ
 (76) โดนดึงกลับไปใช้

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

ประโยคกรรมวาจกที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง เช่น

- (77) ไม่ให้มันเวลาโดนต่อกรรมค่ะ
 (78) फिल्मถ่ายภาพยนตร์ที่ถูกเก็บอยู่ในเมมโมรี่
 (79) ตัวที่มันถูกข่มเอาไว้อะนะ
 (80) ผู้ร้ายจะโดนต่อท้ายไปเรื่อย ๆ

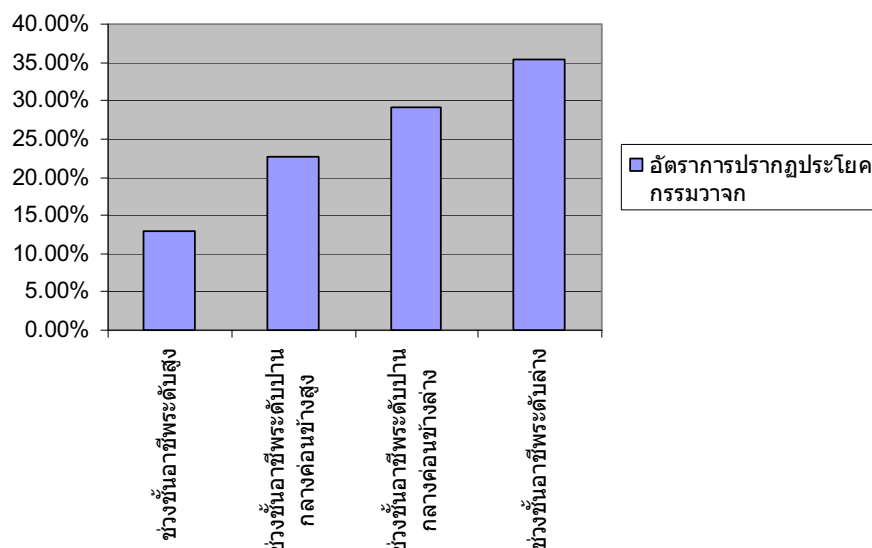
จากข้อมูลพบว่าประโยคกรรมวาจกที่ปรากฏในการพูดของผู้พูดทุกช่วงชั้นอาชีพเป็นประโยคที่ประกอบด้วยคำว่า “ถูก” และ “โดน” และเป็นที่น่าสนใจว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงปรากฏการใช้ประโยคกรรมวาจกน้อยกว่าในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่นๆ และการอัตราการปรากฏของประโยคกรรมวาจกจะสูงขึ้นในการพูดของผู้พูดที่มีช่วงชั้นอาชีพล่างลงไป ดังแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5-4 อัตราการปรากฏประโยคกรรมวาจกในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับ ปานกลางค่อนข้างสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปาน กลางค่อนข้างล่าง	ช่วงชั้นอาชีพ ระดับล่าง
อัตราการ ปรากฏ ประโยค กรรมวาจก	12.91 %	22.58 %	29.03 %	35.48 %

จากข้อมูลจากตารางแสดงอัตราการปรากฏของประโยคกรรมวาจกที่ปรากฏในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 5-4 อัตราการปรากฏประโยคกรรมวาจกในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ

จากแผนภูมิและตารางแสดงการปรากฏของประโยคกรรมวาจกในผู้พูดแต่ละช่วงชั้นอาชีพนั้นมีความมากขึ้นลดหลั่นกันกล่าวคือ ในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏประโยคกรรมวาจกน้อยที่สุดและจะปรากฏเพิ่มขึ้นเมื่อผู้พูดอยู่ในชั้นอาชีพในลำดับสูงขึ้น โดยปรากฏประโยคกรรมวาจกในอัตราร้อยละ 12.91 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง ปรากฏในอัตราร้อยละ 22.58 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง ปรากฏในอัตราร้อยละ 29.03 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ และปรากฏสูงถึงอัตราร้อยละ 35.48 ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ

5.8 ประโยคเน้นเรื่อง (topicalized sentence)

ประโยคเน้นเรื่อง คือ ประโยคที่มีหน่วยที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดต้องการเน้นในส่วนที่เป็นภาคประธาน ตัวอย่างประโยคเน้นเรื่องที่ปรากฏในผู้พูดในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

ประโยคเน้นเรื่องที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

- (81) ทั้งสองท่านนี่นะครับเป็นอาจารย์ที่ตอนนี้อยู่ในวงการ

- (82) ในปีนี้เรามีบทเรียนที่อยู่ในไอพอร์ทอยู่ค่อนข้างมาก
(83) เรื่องเกษตรเนี่ยต้องมียอดความรู้

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

ประโยคเน้นเรื่องที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

- (84) เมื่อปีสองสามเนี่ย กรุงเทพ ก็ยัง เอ่อ เจริญเติบโตไม่มากเท่ากับปัจจุบัน
(85) โรงเรียนของผมเนี่ยอยู่แถวโชคชัยสี่
(86) การคำนึงถึงคุณภาพชีวิตเนี่ยเป็นสิ่งสำคัญที่ชาวบ้านที่ชุมชนบางโรงนี้ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากนะคะ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

ประโยคเน้นเรื่องที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

- (87) เราเองเนี่ยต้องใช้หลักอย่างดี
(88) ความรักชาติเนี่ยมันเหมือนสิ่งที่ยาค่านะ
(89) สวนเราเนี่ยก็อยู่ในท้องถิ่นพื้นที่

ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ

ประโยคเน้นเรื่องที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ เช่น

- (90) ไอ้คแดงแปลงร่างนี่คือมีเข็มขัด
(91) คนเนี่ย ถ้าจะอาศัยสายตา
(92) หน้าของอาหลองเนี่ย จะทำเป็นหน้าสไตล์ของเจมส์ บอน

5.9 ประโยคไร้ประธาน

ประโยคไร้ประธานคือ ประโยคที่ไม่ปรากฏประธาน ตัวอย่างประโยคไร้ประธานที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

ประโยคไร้ประธานที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง เช่น

(93)ก็ใช้วิธีให้ชาวบ้านไปถางเป็นลี้ค

(94)ก็ขอทำแล้ว

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

ประโยคไร้ประธานที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่น

(95)เอารองเท้าเนี่ยของแต่ละคนเนี่ย เอามาวาง มาวางตรงกลาง

(96)ต้องการให้อาชีวะศึกษานั้นนี้เป็นตัวขับเคลื่อนหล่อพัฒนาเศรษฐกิจ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

ประโยคไร้ประธานที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ เช่น

(97)ไปรบจ้างแถวสมุทรปราการ

(98)คิดว่าจะเข้าชุมชน

ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ

ประโยคไร้ประธานที่ปรากฏในการใช้ของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ ได้แก่

(99)ก็ไปทำงานอยู่ที่โน่น

(100)ไม่ได้เลี้ยงดูเขา

(101)ก็คอยเทถังให้เขาด้วย

(102)ทุกวันนี้ก็อยู่อย่างสบาย

เป็นที่น่าสังเกตว่าในกรณีที่ประธานของประโยคคือตัวผู้พูดนั้นก็จะปรากฏการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดซึ่งเป็นประธานของประโยคเช่นกัน เช่น

(103) ส่วนใหญ่.....รับผิดชอบด้านนโยบายทั้งหมด (รัฐมนตรี)

- (104)ต้องออกไปทั่วประเทศ (สมาชิกสภาฯ)
 (105)ได้สอบถามจากผู้อำนวยการโรงพยาบาลนะครีบ (ผู้ว่าราชการจังหวัด)

จากตัวอย่างข้างต้นจะพบว่าไม่ปรากฏการใช้คำแทนตัวใดๆ ไม่ว่าจะเป็น ผม ดิฉัน หรือเรา ในตำแหน่งที่สามารถปรากฏการใช้คำแทนตัวได้ กล่าวคือ ปรากฏการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดอัน ได้แก่ รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และผู้ว่าราชการจังหวัด ตามลำดับ

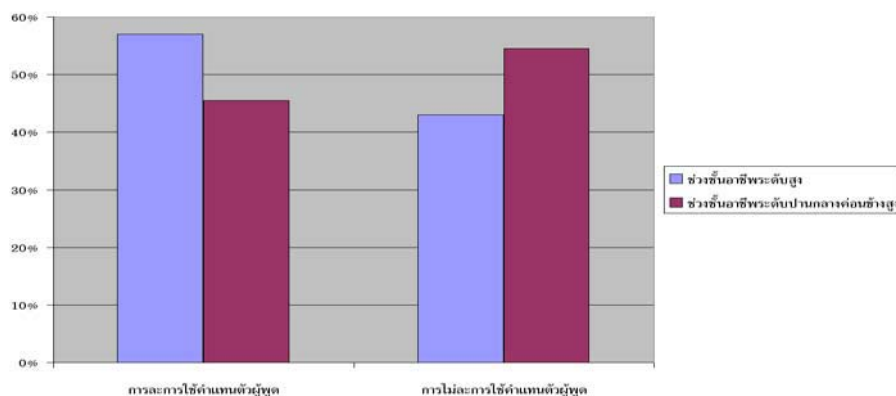
นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดนี้จะปรากฏในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงมากกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง ดังรายละเอียดตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5-5 อัตราการการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

	ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง	ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลาง ค่อนข้างสูง
การละการใช้คำแทนตัว ผู้พูด	57 %	45.5 %
การไม่ละการใช้คำแทน ตัวผู้พูด	43 %	54.5 %

จากข้อมูลจากตารางแสดงอัตราการปรากฏของประโยคกรรมวาจกที่ปรากฏในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 5-5 อัตราการการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

จากตารางและแผนภูมิแสดงอัตราการการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงจะเห็นได้ว่าการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดนี้จะปรากฏในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงมากกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง โดยปรากฏการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพลำดับสูงในอัตราส่วนร้อยละ 57 ในขณะที่ปรากฏการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดในอัตราส่วนร้อยละ 45.5 ในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพลำดับปานกลางค่อนข้างสูง

5.10 บทสรุป

จากการศึกษาการสร้างประโยคในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ พบว่าปรากฏการสร้างประโยค 9 ประเภท ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคกริยาเรียง ประโยคความรวม ประโยคความซ้อน คุณานุประโยค อนุประโยคเต็มเต็ม ประโยคกรรมจาก ประโยคเน้นเรื่อง และ ประโยคไว้ประธาน แต่อัตราการปรากฏของการสร้างประโยคแต่ละประเภทแตกต่างกัน กล่าวคือ ในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างจะปรากฏประโยคกริยาเรียงมากกว่าในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่น การปรากฏประโยคกริยาเรียงจะมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างลงไป หรืออาจกล่าวได้ว่า ประโยคกริยาเรียงจะปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างมากกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงกว่า ในขณะที่ในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏประโยคซ้อนมากที่สุดและจะปรากฏประโยคซ้อนน้อยที่สุดในการพูดของผู้พูดอยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง ส่วนในด้านของคุณานุประโยคนั้นพบว่าการปรากฏของคุณานุประโยคในผู้พูดแต่ละช่วงชั้นอาชีพนั้นมีความมากน้อยลดหลั่นกันกล่าวคือ ในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏ

โครงสร้างคุณูประโยคมากที่สุดและจะปรากฏลดหลั่นกันลงไปเมื่อผู้พูดอยู่ในชั้นอาชีพในลำดับล่างลงมา สำหรับโครงสร้างอนุประโยคเดิมเดิมนั้นพบว่า ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางก่อนข้างสูงและช่วงชั้นปานกลางก่อนข้างล่างน้อยกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและระดับล่าง โดยเฉพาะในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางก่อนข้างล่างจะปรากฏโครงสร้างอนุประโยคเดิมเดิมน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงชั้นอาชีพระดับอื่นๆ นอกจากนี้พบว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงปรากฏการใช้ประโยคกรรมวาจกน้อยกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่นๆ และการอัตราการปรากฏของประโยคกรรมวาจกจะสูงขึ้นในการพูดของผู้พูดที่มีช่วงชั้นอาชีพล่างลงไป ส่วนในด้านของประโยคไรรประธานที่ประธานของประโยคคือตัวผู้พูดเองนั้นพบว่า ปรากฏอัตราการการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงมากกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางก่อนข้างสูง

จากข้อมูลข้างต้นจึงเป็นที่น่าสังเกตว่าอัตราการปรากฏของการสร้างประโยคแต่ละประเภทที่แตกต่างกันนั้นน่าจะเป็นตัวบ่งชี้และจำแนกภาษาของแต่ละชั้นอาชีพได้

บทที่ 6

สัมพันธสาร

จากการศึกษาสัมพันธสารของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ 4 ช่วงชั้น ได้แก่ ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ และช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ พบว่า ปรากฏการเชื่อมโยงความโดยมีรายละเอียดดังนี้

6.1 การอ้างถึง

การอ้างถึงคือการเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำหรือวลีเพื่ออ้างถึงคำหรือวลีที่มาข้างหน้า

6.1.1 การอ้างถึงโดยชำนามวลีเดิม

การอ้างถึงโดยชำนามวลีเดิมเป็นการอ้างถึงข้อความที่มาข้างหน้าโดยการซ้ำรูปนามวลีเดิม ตัวอย่างการอ้างถึงโดยชำนามวลีเดิมที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้ (นามวลีที่ซ้ำคือข้อความที่ขีดเส้นใต้)

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (1) ให้คุณแม่บอก คุณแม่จะตื่นเดิน แล้วก็อยากกอดลูกมาก
- (2) แต่มีอย่างหนึ่งเท่านั้นนะครับที่ผมคิดว่าไม่ว่าเราจะอยู่ในยุคไหนก็ตามนะครับจะเป็นส่วนที่จะช่วยให้นักศึกษาเนี่ยได้รับงานทำเหมือน ที่นักศึกษาสนใจจริง และก็มีอนาคตที่ดีตามที่นักศึกษหวังไว้นั้นคือการทำงานได้จริง นะครับ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (3) ตอนนั้นก็รับจ้างพวกญี่ปุ่นครับ ดราก้อนบอล เซล่ามุน ตอนนั้นพวกญี่ปุ่นเขาส่งมา แต่ว่ากระดาษอย่างเดียวนะครับ ไม่มีส่วนอื่น
- (4) ขอเกริ่นนำให้ก่อนนะคะ มีนิเทศศาสตร์สื่อดิจิทัล และอีกสาขาหนึ่งคือสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว เมื่อสักครู๋คุยกับอาจารย์ อาจารย์บอกว่าถ้าพูดถึงการโรงแรมการท่องเที่ยวก็เหมือนกับทั่วไปแต่อาจารย์จะมาบอกว่าจุดเด่นของที่นี่คืออะไร (มีนามวลีซ้ำ 2 นามวลี คือ การโรงแรมและการท่องเที่ยว และ อาจารย์)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

- (5) เอ๊ะถ้าเราหยุดจับปูแสมในช่วงปูแสมวางไข่ได้มัย

- (6) แล้วก็มีการลั่นไซค์ มีรางวัล ก็ตั้งเป้าว่าจะได้รางวัลบ้าง ใ รางวัลที่หนึ่งก็ดีครับ
อยากได้ครับ

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

- (7) ที่เป็นหนอนที่ต้องไปแตะตัวคนอื่น ถ้าแตะได้ใครคนนั้นก็ต้องเป็นหนอน
 (8) ดอกไม้ตอนแรกมัน ไม่มี แต่ต่อมาก็ไปซื้อดอกไม้มาใส่แค่ดอกเดียว

6.1.2 การอ้างถึงโดยใช้คำบุรุษสรรพนาม

การอ้างถึงโดยใช้คำบุรุษสรรพนามเป็นการอ้างถึงข้อความที่มาข้างหน้าโดยการใช้คำสรรพนาม ตัวอย่างการอ้างถึงโดยใช้คำบุรุษสรรพนามที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (9) เนื่องจากว่าถ้านักศึกษาทำงานจริง ได้ผมเชื่อว่าความลึกนะครับ ความลึกของความรู้ที่ทำงานจริงได้ ไม่ใช่เพียงแค่ว่ามีอยู่ในหนังสือแล้วอ่านในหนังสือจามาเท่านั้นนะครับ จะทำให้เขาเนี่ยสามารถที่จะมีการแก้ปัญหาที่ดีกว่า มีการพลิกแพลงต่างๆ ที่ดีกว่าในการทำงานจริงนะครับ
 (คำสรรพนาม เขา อ้างถึงนามวลี นักศึกษา)
 (10) ลูกหลานเนี่ยเขาไม่มีพรหมแดน นะเขาสามารถสื่อกันได้
 (คำสรรพนาม เขา อ้างถึงนามวลี ลูกหลาน)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (11) ปกติแล้วเวลาเด็ก ๆ เนี่ยคุณนั่งเสร็จแล้วเขาจะกลับบ้าน
 (คำสรรพนาม เขา อ้างถึงนามวลี เด็ก ๆ)
 (12) ชาวชนบท เขามีน้ำใจ ทั้งคู่แล บางทีเขาลำบากเขาก็ทนนะ เออ พอมีราคาดีอะไรต่างๆ เขาก็มาชำระหนี้สินอะไรต่างๆ
 (คำสรรพนาม เขา อ้างถึงนามวลี ชาวชนบท)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง

- (13) อย่าง ในเมื่อคนเรามีศรัทธา มันทำให้เรานึกว่า คนโบราณที่เขาสร้างอะไรใหญ่ ๆ โต
 (คำสรรพนาม เขา อ้างถึงนามวลี คนโบราณ)

- (14) ในเมื่อคนต้นน้ำ เขาก็ดูแลในส่วนของเขาแล้ว ไข่ม้อยะ เเลคนปลายน้ำเราก็งต้องช่วยกัน
(คำสรรพนาม เขา อ้างถึงนามวลี คนต้นน้ำ)
(คำสรรพนาม เรา อ้างถึงนามวลี คนปลายน้ำ)

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

- (15) พ่อเปิดค่ายมวย พ่ออยากทำมวย เพราะแต่ก่อนพ่อเป็นนักมวยมาก่อนละ ทีนี้หนูเห็น ๆ ตาม
ไปดูเขาต่อย ฮือ สนุกดี ให้เป็นศิลปะการป้องกันตัวได้ดีด้วย
(คำสรรพนาม เขา อ้างถึงนามวลี พ่อ)
- (16) เริ่มต้นเรื่องแรกก็ คนที่ทำหน้าที่ด้วย เขาตั้งชื่อให้
(คำสรรพนาม เขา อ้างถึงนามวลี คนที่ทำหน้าที่ด้วย)

6.1.3 การอ้างถึงโดยใช้สรรพนามชี้เฉพาะ

การอ้างถึงโดยใช้สรรพนามชี้เฉพาะ คือ การอ้างถึงนามวลี กริยาวลี หรือประโยคที่มาข้างหน้าหรือตามมาข้างหลังโดยใช้คำสรรพนามชี้เฉพาะ นี้ นั้น โน้น นู้น นี่ นั้น โน้น นู้น ตัวอย่างการอ้างถึงโดยใช้สรรพนามชี้เฉพาะนามที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (17) ในระดับชาติเราก็มีศูนย์ยาเสพติดระดับชาติ ระดับจังหวัดเราก็มีที่เราเรียกว่า สดส.จังหวัด
อำเภอ นี่คือภาคราชการแท้ๆ แต่ที่ทางท้องถิ่นเนี่ยนะฮะ สองรัฐบาลที่ผ่านมาเนี่ยช่วยผลักดัน
ให้มีในเรื่องของศูนย์ยาเสพติดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เรามีทั้งเทศบาล อบต.
อบจ. อยู่แล้ว นอกจากนั้นไม่พอ เรายังมีศูนย์ยาเสพติดของภาคประชาชน ซึ่งตอนนี้มีสมาชิก
เป็นแสนคน ทำงานหมื่นกว่าหมู่บ้าน
(คำสรรพนาม นั้น อ้างถึงนามวลี ศูนย์ยาเสพติดระดับชาติ และ ศูนย์ยาเสพติดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (18) อันหนึ่งที่เป็นแรงบันดาลใจก็คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านเป็นตัวอย่างที่ดีนะฮะ
ของการออม แล้วก็ผมเข้าใจว่าอันนี้ก็ต้องถามทางผู้แทนชาวบ้านที่จะสามารถอธิบายได้
ดีกว่าผมมากๆ เนี่ยนะครับ ก็ทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการออมนะครับ นอกจากนั้นมันจะ

มีองค์ของปัญญา องค์ของความรู้จะครบ ซึ่งหลายๆหน่วยงานเข้ามาช่วยกัน ช.ก.ส.ก็เป็นกำลังที่สำคัญในการที่จะเข้าไปช่วยกันจัดให้มันมีกระบวนการที่จะเสริมขีดความสามารถของชุมชนที่เขาจะออมนะครับ
(คำสรรพนาม นั่น อ้างถึงนามวลี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านเป็นตัวอย่างที่ดีนะฮะของการออม)

ช่วงชั้นอาชีวะระดับปานกลางค่อนข้างล่าง

- (19) ตอนนี้อะการปะกันของ อบจ. ที่ร่วมมือกันอะนะฮะ ก็ได้ 9 บาท.....แต่ก่อนหน้านั่นนะฮะราคาต่ำกว่านี้ะฮะ
(คำสรรพนาม นั่น อ้างถึงนามวลี ราคาปะกันของ อบจ. ที่ร่วมมือกัน)
- (20) เคยดีทั้งหมดสามครั้งครับ ครั้งที่หนึ่งเนี่ย ตอนแรกดี ตอนนี้นั้นเนี่ย เออ ความสูงประมาณสิบเมตรนะครับ
(คำสรรพนาม นั่น อ้างถึงนามวลี ตอนแรก)

ช่วงชั้นอาชีวะระดับล่าง

- (21) คบจำนวน 3 ปี ก็เค้าคืนเงินให้ นี่ก็แสดงว่า ออมได้
(คำสรรพนาม นี่ อ้างถึงนามวลี เค้าคืนเงินให้)
- (22) ก็แต่งงานแล้วไม่มีปัญหาครับ ก็ไปทำงานอยู่โน่น ที่อำเภอบ้านนา
(คำสรรพนาม โน่น อ้างถึงนามวลี อำเภอบ้านนา)

6.1.4 การอ้างถึงโดยใช้คำคุณศัพท์ชี้เฉพาะ

การอ้างถึงโดยใช้คำคุณศัพท์ชี้เฉพาะคือการใช้คำคุณศัพท์ชี้เฉพาะ ได้แก่คำว่า นี้ นั่น โน่น นั่น โน่น นั่น ซึ่งปรากฏตามหลังและอยู่ติดกับคำนามหรือคำลักษณนาม เพื่ออ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะเจาะจง ที่กล่าวมาแล้วหรือกำลังจะกล่าวต่อไป ตัวอย่างการอ้างถึงโดยใช้คำคุณศัพท์ชี้เฉพาะที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีวะระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีวะระดับสูง

- (23) อันนั้นคือศูนย์ผู้ใหญ่
(อันนั้น อ้างถึง ศูนย์ผู้ใหญ่)
- (24) เราถึงให้หมีเด็กเนี่ยไปทำกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้
(เหล่านี้ อ้างถึง กิจกรรมต่างๆ)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (25) ที่นี้มีจุดเด่นนี่คือเรื่องของเทคโนโลยี เขาบอกเขามีหลายสายเช่น ยานยนต์ ไฟฟ้า คอมพิวเตอร์ ซึ่งตอนนี้อัตราการได้งานทำสายพวกนี้จบมาแล้วส่วนใหญ่เค้าแย่งกันนะ สะเดี้ยวจะกลับมาคุยนะครับว่าเรียนไฟฟ้าเนี่ยต่างจากที่อื่นตรงไหน เพราะที่อื่นก็มีสอนไฟฟ้า นะสะ ที่นี้ต่างตรงไหน จุดเด่นคืออะไร คอมพิวเตอร์สอนอะไร เฉพาะโปรแกรม ทำ ฮาร์ดแวร์ด้วย หรือรวมสองอย่าง รวมทั้งเรื่องยานยนต์ซึ่งเขาบอกอนาคตจะโตอีกเยอะเพราะ บ้านเราอุตสาหกรรมยานยนต์ส่งออกตลอดเวลานะครับ สามสายนี้เป็นตัวเลือกของเด็กๆ เยาวชนปัจจุบันด้วย
(สามสายนี้ อ้างถึง ยานยนต์ ไฟฟ้า คอมพิวเตอร์)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

- (26) ปัจจุบันถ้าบอกว่าเป็นคนบางปรอกก็คงจะใช่ เพราะว่าอยู่ตรงนี้มา 20 กว่าปีแล้ว
(ตรงนี้ อ้างถึง บางปรอก)
- (27) น้ำที่เราป้อนน้ำเสียอยู่ทุกวันเนี่ยสะ เราก็แบบดูแลเก็บมากำจัดซะก่อน มาบำบัดซะก่อน ใหมัยะ ก่อนที่จะสู้แม่น้ำเจ้าพระยานะสะ หรือก่อนที่จะสู้ลำคลองต่างๆไป เพราะว่าเรื่อง ของเรื่องก็คือว่าถ้าเกิด ทุกครัวเรือนทำแบบนี้เหมือนกัน สภาพแวดล้อมต่างๆ ไปมันก็ดีขึ้น
(แบบนี้ อ้างถึง บำบัดก่อนที่จะสู้แม่น้ำเจ้าพระยาหรือก่อนที่จะสู้ลำคลองต่างๆไป)

ช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ

- (28) ก็คือพอจากป่าทองสุกแล้วก็พีสมจิตมาก็คือมาอยู่กับน้ำคนนี่
- (29) รู้สึกว่าตอนนั้นอายุจะน้อยใหมัยะ ที่ไปแต่งงานอะ
(ตอนนั้น อ้างถึง ที่ไปแต่งงาน)

6.1.5 การอ้างถึงโดยใช้คำที่เกี่ยวกับจำนวน

การอ้างถึงโดยใช้คำที่เกี่ยวกับจำนวนเป็นการใช้คำปริมาณเพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงความ ตัวอย่างการอ้างถึงโดยใช้คำคุณศัพท์ซึ่งเฉพาะที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มี รายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (30) เท่าที่ผมคุยกับทาง ทางนายแพทย์ ทางโรงพยาบาล เนี่ยนะครับ ก็ทุกท่านก็บอกว่าอาการ ก็เหมือนว่าเป็นอาการที่คล้าย สูดอากาศเข้าไปไม่บริสุทธิ์ คล้าย ๆ จะมีงนงนะครับ
(ทุกท่าน อ้างถึง ทางนายแพทย์ ทางโรงพยาบาล)
- (31) โดยเฉพาะปีนี้เรามีความร่วมมือกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงศึกษาธิการ เนี่ย ได้ลงเอ็มโอยูกันนะครับเพื่อที่จะสร้างและพัฒนาเกษตรรุ่นใหม่ตรงนี้จะจับเป็นตัว กระตุ้นมากับว่าวันนี้ไม่ใช่ทำเอื้อ การเกษตรโดยไม่มีความรู้จะต้องเอาเรียกว่าทรัพยากรของทั้งสองกระทรวง เอาองค์ความรู้มารวมกันเลย
(ทั้งสองกระทรวง อ้างถึง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงศึกษาธิการ)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (32) เราจะได้มีโอกาสใช้ชีวิตร่วมกับดาราสองท่านด้วยกัน แต่ต้องขบอมาก่อนนะคับว่าทั้งสองคนนี้ออตมาก.....วันนี้ คุ้รับคุณผู้ชมผมได้นำรถโมบาลของรายการเรามาเที่ยวตระเวนรอบเมืองกับสองดาราที่งานแน่นที่สุดในช่วงนี้ นั่นก็คือ ด๊วยเอเอฟกับกระแต สุภักษร ครับ
(ดาราสองท่าน ทั้งสองคน และ สองดารา อ้างถึง ด๊วยเอเอฟกับกระแต สุภักษร)
- (33) ถ้านึกย้อนดูแล้วนะคับ มีหลายรูปแบบด้วยกันคับของแบกรับเชิญที่เราได้พูดคุยด้วย บางคน ทำให้เราอึ้งกับความคิดของเขา บางคนทำให้เราเข้าใจเค้ามากขึ้น บางคนทำให้เรายิ้มกับความน่ารัก และบางคนก็ทำให้คนทั้งประเทศพูดถึงแบบไม่มีวันสิ้นสุด
(บางคน อ้างถึง แบกรับเชิญ)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง

- (34) เอ่อ.. เป็นหมอพื้นบ้าน หมอยาสมุนไพร ผมก็พยายามติดตามพ่อครับ เพื่อไปรักษาคนป่วย เพื่อศึกษาโรค ก็เลยเห็นว่า เอ่อ....ไ้ต้นไม้ แต่ละต้นมันมีคุณค่า
(แต่ละต้น อ้างถึง ต้นไม้)

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

- (35) เคยมาหาลูก สองครั้งกะ ครั้งนึงเค้าบอกว่าอาพาน้องไปหาหมอ
(สองครั้ง อ้างถึง มาหาลูก)
- (36) วิธีการออมของผมนะก็ คือ แบ่งเงินเป็นสัดส่วนนะอะ ส่วนนึงก็เก็บไว้ใช้เอง ส่วนนึงก็ ก็ได้ฝากไว้ที่ธนาคาร อีกส่วนนึงก็ให้ลูกให้หลานใช้มั่ง
(ส่วนนี้ อ้างถึง สัดส่วน)

6.1.6 การอ้างถึงโดยใช้คำเปรียบบอกความมากน้อย

การอ้างถึงโดยใช้คำเปรียบบอกความมากน้อยเป็นการอ้างถึงโดยใช้คำเปรียบเทียบบอกความมากน้อยของลักษณะหรือปริมาณ ตัวอย่างการอ้างถึงโดยใช้คำเปรียบบอกความมากน้อยที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (37) ความคิดของพวกเราทั้งหมดเพา^๓นั้นต้องหันมาดูพวกเราแล้วว่าจริงๆแล้วเรามี
ความสามารถแต่เราไปมองคนอื่น สูงกว่า
(สูงกว่า อ้างถึง คนอื่น)
- (38) คือดู เร็วที่สุด ดีที่สุด
(เร็วที่สุด ดีที่สุด อ้างถึง ดู)
- (39) ทำให้เด็กเสียโอกาสที่จะได้อาหารที่ดีที่สุด
(ดีที่สุด อ้างถึง อาหาร)
- (40) อยากจะได้งานที่มันมั่นคงกว่า
(มั่นคงกว่า อ้างถึง งาน)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (41) แต่ว่าตอนนั้นก็มีปัญหา มากกว่า
(มากกว่า อ้างถึง ปัญหา)
- (42) การใช้รถไฟฟ้าเนี่ยมันชนกันได้มากกว่า
(มากกว่า อ้างถึง ชน)
- (43) รู้จักการแก้ปัญหาได้ดีกว่า
(ดีกว่า อ้างถึง แก้ปัญหา)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

- (44) แล้วสิ่งที่ดีที่สุดอย่างที่ลุงพูดแล้วว่าเราได้สวัสดิการ
(ดีที่สุด อ้างถึง ได้สวัสดิการ)
- (45) ประเภทเราคนไหนจะสะ จะถนัดมากกว่าบ๊อบเทอย่างเงี
(มากกว่า อ้างถึง เราคนไหน)
- (46) ก็ชอย ๆ ๆ ๆ เสร็จปั๊บก็ดีลังกาเซ็ดผมเหมือนเดิม ทุกอย่างเหมือนเดิมกะครั้งแรก ต่างกัน
ตรงที่ความสูง ลิบเมตร กะห้าชั้น แต่ส่วนครั้งสุดท้ายเนี่ย มันยากที่สุด

(ยากที่สุด อ้างถึง ครั้งสุดท้าย)

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

- (47) กว่าสามร้อย รอบ
(กว่าสามร้อย อ้างถึง รอบ)
- (48) ฉากเสียงตายคือเด่นที่สุด
(เด่นที่สุด อ้างถึง ฉากเสียงตาย)

6.2 การเชื่อมโยงความด้วยการละ (ellipsis)

การเชื่อมโยงความด้วยการละ คือ การละไว้ในฐานที่เข้าใจ หรือการตัดข้อความที่ผู้พูดกับผู้ฟังรู้ดีอยู่แล้วออก ทำให้เกิดช่องว่างที่มีความเชื่อมโยงกับข้อความที่มาข้างหน้า ตัวอย่างการเชื่อมโยงความด้วยการละ ที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (49) เขาดึงเอาไขมันเอาไปทำเนยแข็ง เอา **๑** ไปทำอะไรต่างๆ หมด
(ละคำว่า ไขมัน)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (50) เด็กวัยเดียวกันก็จะมารวมกลุ่มเล่นกัน สมมติว่า เล่น เล่นอิกากฟักไข่ เล่นกระ โดดหนึ่งยาง
กระ โดดเชือก อะไรอย่างนี้ **๑** ก็จะมารวมตัวกันเล่น
(ละคำว่า เด็กวัยเดียวกัน)
- (51) เดี่ยวนี้ก็ได้ให้หยุดนะฮะ เค้าก็ทำ **๑** กันเองแล้ว
(ละคำว่า บัญชีครัวเรือน)

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง

- (52) เราก็อ่อยๆ หากิจกรรมต่อเนื่องให้เค้าทำอะนะฮับ เพาะว่าเกิดว่าเราทำ **๑** แล้วเราหยุดเนี่ย
มันก็เหมือนกับว่าเรา ที่ทำมันก็
(ละคำว่า กิจกรรม)
- (53) ก็ตอนนี้รู้สึกราคาก็ยังไม่ดีขึ้นนะฮะ **๑** ดีแต่ว่าทรงตัว **๑** ดีขึ้นมานิดนึง
(ละคำว่า ราคา)

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

- (54) พ่อบอกว่าอยากได้อะไรก็เลยขอพ่อ บอกพ่อพาไปซื้อผ้าหน่อยอยากซื้อ ๑ ไปซื้อ ๑ ที่ค่าย
อดิสรค์ะ
(ละคำว่า ผ้า)
- (55) ถ้าใครเอาเงินมาใส่ตรงนี้ เเท ๑ ให้หมดเลย แล้วก็เท ๑ ให้ตรงนั้นเลย
(ละคำว่า เงิน)

6.3 การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมสัมพันธสาร

คำเชื่อมสัมพันธสาร คือ คำวิเศษณ์ที่ใช้เชื่อมระหว่างประโยคเพื่อให้ข้อความมีความต่อเนื่อง
และสัมพันธ์กัน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

6.3.1 คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเน้นเฉพาะ

คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเน้นเฉพาะ หมายถึง คำเชื่อมสัมพันธสารที่เชื่อมข้อความเพื่อ
เน้นเฉพาะส่วนที่สำคัญของข้อความที่มาข้างหน้า ตัวอย่างการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเน้น
เฉพาะที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (54) เป็นศูนย์ของสมเด็จพระนางเจ้า ทำเพื่อประชาชนชาวไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องของ
การวิจัย
- (55) ก็วันนี้จะครบตัวเลขเด็กที่มาเรียนทางด้านเกษตรปีนี้เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะปีนี้ เรามี
ความร่วมมือกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์กระทรวงศึกษาธิการ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (56) เราได้เริ่มต้นในการสำรวจพื้นที่และ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดท่องเที่ยว
ด้วย
- (57) เพราะว่าส่วนหนึ่งเราได้รับมาจากทาง ททท. มาด้วยนะครับ แล้วอีกประการหนึ่งคือทาง
องค์การบริหารจังหวัดภูเก็ต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทางนายกไพบูลย์ ประดิษฐ์ ท่านนี้ ท่าน
บอกว่าจะสนับสนุนในเรื่องของโครงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง

- (58) เราได้ซึ่งใจโดยเฉพาะกรมหลวงชุมพรว่า ท่านทรงพลีชีพ ทรงรักษาอย่างยิ่ง เป็นแบบอย่างที่ดี โดยเฉพาะเป็นแบบอย่างของผู้นำประเทศ

จากข้อมูลพบว่าการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่างปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธ์สารเชื่อมความเน้นเฉพาะน้อยมาก นอกจากนี้ยังพบว่าไม่ปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธ์สารเชื่อมความเน้นเฉพาะในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

6.3.2 คำเชื่อมสัมพันธ์สารเชื่อมความสรุป

คำเชื่อมสัมพันธ์สารเชื่อมความสรุป เป็นคำเชื่อมที่ทำหน้าที่เชื่อมข้อความที่เป็นข้อสรุปของข้อความทั้งหมดที่มาข้างหน้า ตัวอย่างการใช้คำเชื่อมสัมพันธ์สารเชื่อมความสรุปที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (59) สรุปว่าหลากหลายอะนะสะในเรื่องเกษตรทั้งหมด

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (60) จากหมอมชิตนะสะ ไป ไปอ่อนนุชมั้งสะ ซึ่งเป็นเส้นทางในปัจจุบัน แต่ว่าตอนนั้นก็มี ปัญหา มากกว่า จะเอาลอยฟ้า รึจะเอาได้ดิน แต่ก็สรุปว่าเป็นลอยฟ้า เพื่อเป็นการเดินทางที่สร้างง่าย การลงทุนใช้จ่ายมันก็ไม่มากเท่าที่ควร
- (61) และก็ได้ข้อสรุปว่าเรา น่าจะทำเรื่องโครงการท่องเที่ยวณะกริบ กระทรวงการท่องเที่ยว
- (62) จากปัญหาที่มันเกิดขึ้นตรงนี้เองเราก็มานั่งพูดคุยกันแล้วก็เสร็จแล้วก็สรุปว่า จะต้องมีการจัดตั้งกองทุน
- (63) อ้าเดี๋ยวก้อยไปเรื่องนี้ เรื่องนี้ใหญ่อะนะสะ เดียวผมกลับมาคิดหนึ่ง โดยสรุปก็คือตอนนี้สถิติ คุณแม่ 100 คน คุณแม่ไทยให้ลูกดูคนมาจากเด้าตัวเองเนี่ย แค่ 5 คนกว่าๆ
- (64) แต่ว่าขนาดหนังไทยที่มีมาหนึ่งร้อยปีกว่า ๆ แล้วเนี่ยะ ยังไม่มีที่เก็บฐานข้อมูลที่ถูกต้อง ที่ให้คนรุ่นหลังค้นหาได้ ก็คงต้องพัฒนากันต่อไป ก็สรุปว่า ก็เป็นงานที่มีทั้งความน่าสนใจ แต่คนภายนอกอาจจะคิดว่าเป็นงานที่เลิศหรู ออกรายการทีวีอะไรอย่างนี้ละ

จากข้อมูลพบว่าการใช้คำเชื่อมสัมพันธ์สารเชื่อมความสรุปจะพบมากที่สุดในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง แต่จากข้อมูลไม่ปรากฏการใช้คำเชื่อม

สัมพันธสารเชื่อมความสรุปในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่างและช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

6.3.3 คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความขัดแย้ง

คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความขัดแย้งเป็นคำเชื่อมสัมพันธสารที่ทำหน้าที่เชื่อมข้อความที่แย้งกับข้อความที่มาข้างหน้า ตัวอย่างการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความขัดแย้งที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (65) เพราะฉะนั้นอาชีพศึกษาทุกคนอาจจะมองถึงภาพอุตสาหกรรมแต่ลืมมองว่าอาชีพศึกษานั้นเราจัดด้านเกษตรกรรมด้วยเพราะเรามีวิทยาลัยเกษตรนี้ทั่วทั้งประเทศและก็เปลี่ยนแปลงทัศนคติว่าการขายไม่ใช่การขอแต่การขายคือการให้

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (66) หลายคนจะพยายามถามผม แต่ผมก็ตอบอ้อมอ้อมๆ เพราะผมไม่อยากจะมา ใช้คำว่าไม่ในเรื่องของชาวบ้าน
- (67) เค้าจะคิดว่าไม่เป็นไรออมวันพรุ่งนี้ก็ได้ แต่เราบอกว่าออมวันนี้เถอะ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง

- (68) ถึงเราจะเอาไปว่าจริงแต่ไม่มีการจัดการมัน
- (69) มันก็มีแต่ความรู้สึกของนักอนุรักษ์ที่เป็นกลุ่ม แต่มันไม่สามารถเป็น ได้ทั้งหมด

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

- (70) ก็อยากเจอแต่ไม่ได้กับไป
- (71) ไปตาม แต่ไม่เจอ

6.3.4 คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความคล้อยตาม

คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความคล้อยตามเป็นคำเชื่อมสัมพันธสารที่ทำหน้าที่เชื่อมข้อความที่เป็นไปในทำนองเดียวกับหรือเข้ากับข้อความที่อยู่ข้างหน้า ตัวอย่างการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความคล้อยตามที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (72) อันที่สาม อันนี้ก็สำคัญเหมือนกัน เดิมเนียอะ ศูนย์จะได้รับการบริจาค จากที่ต่างๆ เอกชน ะไรอย่างเงี้ย ครับ ก็ลดน้อยลงไปเช่นเดียวกันครับ
- (73) อาจารย์ของเราจบทางด้านตรงสาขาหมดเลยนะครับ ทางด้านสาขาการ โรงแรมและการท่องเที่ยวก็จบปริญญาโททางการ โรงแรมและการท่องเที่ยวนะครับ ทางด้านนิเทศศาสตร์ ก็เช่นเดียวกันครับ จบตรงสาขาหมดเลยนะครับ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (74) ศูนย์ข้อมูลของกรุงเทพเนี่ยละ มันก็จะมีศูนย์ข้อมูลทางการท่องเที่ยวเหมือนกัน

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

- (75) ก็จะปิดอัด โนมัติเหมือนกันเช่นเดียวกันครับตรงนี้ครับ

จากข้อมูลพบว่าการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความคล้อยตามจะพบมากที่สุดในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง แต่ไม่ปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความคล้อยตามในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ

6.3.5 คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเพิ่ม

คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเพิ่ม ทำหน้าที่เชื่อมข้อความที่เดิมข้อมูลให้กับข้อความที่มาข้างหน้า ตัวอย่างการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเพิ่มที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (76) คุณแม่เองก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะเลี้ยงลูกด้วยนมแม่นะครับ อาจจะเป็นเรื่องของในระบบบริการที่เราแยก เสียโอกาสไปและ นอกจากนี้คุณแม่รีบไปทำงานอีกเรื่องนึ่งมีงานศึกษาทดลองวิจัยมาว่าเรื่องของการโฆษณาณมผง
- (77) เรามีทั้งเทศบาล อบต. อบจ. อยู่แล้ว นอกจากนั้นไม่พอ เรายังมีศูนย์ยาเสพติดของภาคประชาชน ซึ่งตอนนี้มีสมาชิกเป็นแสนคน

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (78) มันจะเป็นวารสารรายสามเดือน ในนั้นมันก็จะมีรายละเอียดที่ท่องเที่ยว ของ กรุงเทพมหานครตามเขตต่าง ๆ ถือว่ามันเป็นจุดแข็งของแต่ละเขตอะครับ นอกจากนี้แล้ว ตรงศูนย์ ตรงที่ปั่นเกล้า เขาก็จะมีข้อมูลที่ให้
- (79) นอกจากนั้นมันจะมีองค์ของปัญญา องค์ของความรู้เนอะครับ

6.3.6 คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความตามลำดับเวลา

คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความตามลำดับเวลา ทำหน้าที่เชื่อมข้อความที่แสดงลำดับเวลา ก่อนหลัง หรือ แสดงเหตุการณ์ที่เกิดในเวลาไล่เลี่ยกันหรือเวลาเดียวกัน ตัวอย่างการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความตามลำดับเวลา ที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียด ดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (80) เริ่มแรกเลยมีโค โคลสตูมซึ่งเป็นภูมิคุ้มกัน ที่ว่านมเหลืองอะไรนี่นะครับ จากนั้นจะมี ภูมิคุ้มกันเป็นพวก ไอจีจีอะไรต่างๆ ทางภาษาทางการแพทย์
- (81) ครูก็สอนอันดับแรกก็คือสอนให้เขารู้สึกว่ามันไม่ยาก

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

- (82) ตอนที่ผมเข้ามา แล้วค่าใช้จ่ายเนี่ย มันก็ไม่ ไม่มากเท่าที่ควร จำได้ว่าเมื่อก่อนค่ารถเมล์ สมัยปีสองสามนะคับ ถ้าเกิดจำไม่ผิด ก็ประมาณซัก ห้าสิบดั่งค์หรือบาทหนึ่งเนี่ย ผมก็จำไม่ได้ มากเท่าที่ควรนะคับ แล้วมันก็ขึ้นมาเป็นระยะ ๆ ขึ้นมาบาทห้าสิบ สามบาทห้าสิบ ห้า บาท มาเป็นระยะ ๆ ใด้อะฮะ จะเห็นได้ว่าค่าครองชีพของประชาชนเนี่ยมัน เปลี่ยนแปลง ไปเยอะมาก หลังจากนั้นเนี่ยก็เริ่มมีรถ ปอ ออ เพิ่มขึ้นมานะฮะ แล้วก็รถยูโรทู แล้วก็รถเอ็นจีวี เพิ่มขึ้นมา

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

- (83) ตอนแรกเลยลงทุนด้วยเงินของตัวเองก่อน แต่ตอนหลังเนี่ยคณะกรรมการจะมีส่วนร่วมใน การช่วยออกค่าจัดเก็บขยะ ก็ช่วยๆกัน
- (84) หลังจากที่ผมได้ไปศึกษาดูงานที่นั่นบ้างแล้วไปประสบการณืที่นี่มั้ง

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

- (85) ตอนแรกมันคนเดียว พอผ่านไปประมาณปีกว่าเนี่ย ผมกินข้าวเสร็จกลับมาปั๊บ จอเต็มเลย เว้นว่างให้ผมคนเดียว
- (86) ตอนแรกเค้าสอน เรียนกับพวกสตัน เรียนรู้ในกองถ่ายเวลาถ่ายหนัง ช่วงนี้ก็เริ่มไม่มี ไม่มีสตันอยู่แล้ว
- (87) หลังจากที่เรารับมาเยอะแล้ว

6.3.7 คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผล

คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผล ทำหน้าที่เชื่อมข้อความที่เป็นเหตุหรือผลของข้อความที่มาข้างหน้า ตัวอย่างการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผลที่ปรากฏในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ มีรายละเอียดดังนี้

ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง

- (88) คนก็ไม่อยากจะใช้จ่าย เพราะว่าไม่ทราบว่ามันจะดีจะเป็นยังไง
- (89) อาชีวศึกษาทุกคนอาจจะมองถึงภาพอุตสาหกรรมแต่ลืมมองว่าอาชีวศึกษานั้นเราจัดด้านเกษตรกรรมด้วยเพราะเรามีวิทยาลัยเกษตรนี้ทั่วทั้งประเทศ
- (90) เวลาที่เราจะให้ตรงนี้เนี่ยอาจจะมากกว่าสี่ปีเพราะถือว่าเราทำกันแบบจริงจังนะครับ

ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างล่าง

- (91) เพราะว่าถ้าเกิดว่าไม่สมดุลกันเนี่ยมีปัญหาทันทีกับการที่ที่เราแก้ไปเนี่ย เหมือนกับการที่เราทิ้ง ทิ้งน้ำชีวภาพไปป่าวๆ
- (92) เดี่ยวนี้ชุมชนต้นตัวครับ เพราะเขารู้ปัญหาในอนาคตข้างหน้าว่า ถ้าครอบครัวเขาขาดเงินหลัก ขาดเงินที่เป็นทุนหรือเป็นหลักประกันของครอบครัวได้แล้วเนี่ย เขาอยู่ลำบากนะครับ

ช่วงชั้นอาชีพระดับล่าง

- (93) จำได้เพราะว่าเคยถ่ายรูปเขาไว้ตอนเขาได้ชักประมาณเจ็ดเดือน
- (94) ก็เหมือนที่เรานึกถึงเค้า เพราะว่ายังไงเค้าก็คือลูกของเรา
- (95) เราก็อธิบายผู้โดยสารให้รับกลับนะคะ เพราะว่าฝนอาจจะตกลงมาอีก เพราะฟ้าจะมีดหน้อยนะคะ

6.4 บทสรุป

จากการศึกษาสัมพันธสารของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ 4 ช่วงชั้น ได้แก่ ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ และช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ พบว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและปานกลางค่อนข้างสูงจะปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารหลากหลายกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำและช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ โดยเฉพาะในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำจะปรากฏความหลากหลายในการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารน้อยที่สุด กล่าวคือ ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเน้นเฉพาะน้อยมาก และไม่ปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความเน้นเฉพาะในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่าไม่ปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความสรุปในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำและช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ และไม่ปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความคล้อยตามในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ยังมีข้อควรสังเกตอีกสองประการคือ จากข้อมูลพบว่าการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความคล้อยตามจะพบมากที่สุดในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง ส่วนการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความสรุปจะพบมากที่สุดในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

บทที่ 7

บทสรุป

จากการวิเคราะห์การใช้ภาษาของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ 4 ช่วงชั้น ได้แก่ ช่วงชั้นอาชีพระดับสูง ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง ช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ และช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ ในด้านชนิดของคำ การสร้างคำ การสร้างประโยค และ สัมพันธสาร พบว่าผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพที่ต่างระดับกันจะมีการใช้ลักษณะภาษาที่แตกต่างกัน โดยสามารถสรุปการใช้ภาษาของผู้พูดแต่ละในช่วงชั้นอาชีพดังนี้

ในเรื่องชนิดของคำนั้นปรากฏว่า ชนิดของคำในทุกช่วงชั้นอาชีพมีความใกล้เคียงกันมาก กล่าวคือ ปรากฏชนิดของคำ 8 ชนิด ในทุกระดับช่วงชั้นอาชีพ ได้แก่ คำกริยา (Verb) คำนาม (Noun) คำคุณศัพท์ (Adjective) คำวิเศษณ์ (Adverb) คำบุพบท (Preposition) คำปริมาณ (Quantifier) คำสันธาน (Conjunction) และคำอนุภาค (Particle) หากแต่อาจมีความแตกต่างกันบ้างในเรื่องของการเลือกใช้คำ ทั้งนี้จะสังเกตได้ว่าผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะเลือกใช้คำที่สุภาพและเป็นทางการมากกว่าผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพที่ต่ำกว่า ข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือการที่พบว่า คำนามของผู้พูดในแต่ละช่วงชั้นอาชีพอาจมีความแตกต่างกันในประเด็นของความถี่ในการนำคำนามแต่ละคำมาใช้ กล่าวคือ ผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงส่วนใหญ่นิยมใช้คำนามที่แสดงความรู้สึกสุภาพและเป็นทางการมากกว่าผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำและช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงจะพบว่า ในผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏการใช้คำนามที่สุภาพและเป็นทางการมากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่า สำหรับประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ การปรากฏของคำว่า “แบบ” ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ กล่าวคือ “แบบ” มักจะปรากฏเฉพาะในการพูดของคนที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางเท่านั้น ส่วนในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่นนั้น จากข้อมูลปรากฏการใช้ “แบบ” เพียงในการพูดของนักแสดงหญิง 1 คนเท่านั้น อีกประเด็นที่น่าสนใจคือการเลือกใช้คำอนุภาคของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ กล่าวคือ ผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงกว่าจะเลือกใช้ลงท้ายที่เป็นทางการมากกว่าผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพที่ต่ำกว่า

สำหรับในด้านการสร้างคำพบว่า ในทุกช่วงชั้นอาชีพปรากฏคำที่ได้จากการประกอบคำทั้ง 6 ประเภท ได้แก่ คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ คำประสม คำกร่อน และคำย่อ แต่อัตราการปรากฏอาจแตกต่างกัน กล่าวคือ คำซ้ำจะปรากฏในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงและระดับปานกลางค่อนข้างต่ำมากกว่าในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ และในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงจะปรากฏ

คำซ้ำที่เป็นลักษณะคำคู่มากกว่าผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่น นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้คำย่อจะปรากฏมากในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง และปรากฏลดน้อยลงลดหลั่นกันลงไปในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง และผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำตามลำดับ ส่วนในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างนั้นปรากฏการใช้คำย่อน้อยมาก

ส่วนด้านการสร้างประโยคนั้นพบว่าในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่างๆ พบว่าปรากฏการสร้างประโยค 9 ประเภท ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคกริยาเรียง ประโยคความรวม ประโยคความซ้อน คุณานุประโยค อนุประโยคเต็มเต็ม ประโยคกรรมจาก ประโยคเน้นเรื่อง และ ประโยคไร้ประธาน แต่อัตราการปรากฏของการสร้างประโยคแต่ละประเภทแตกต่างกัน กล่าวคือ ในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างจะปรากฏประโยคกริยาเรียงมากกว่าในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่น การปรากฏประโยคกริยาเรียงจะมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับล่างลงไป ในขณะที่ในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏประโยคซ้อนมากที่สุดและจะปรากฏประโยคซ้อนน้อยที่สุดในการพูดของผู้พูดอยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ส่วนในด้านของคุณานุประโยคนั้นพบว่าการปรากฏของคุณานุประโยคในผู้พูดแต่ละช่วงชั้นอาชีพนั้นมีความมากน้อยลดหลั่นกันกล่าวคือ ในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงจะปรากฏโครงสร้างคุณานุประโยคมากที่สุดและจะปรากฏลดหลั่นกันลงไปเมื่อผู้พูดอยู่ในชั้นอาชีพในลำดับล่างลงมา สำหรับโครงสร้างอนุประโยคเต็มเต็ม นั้นพบว่า ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูงและช่วงชั้นปานกลางค่อนข้างต่ำน้อยกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและระดับล่าง โดยเฉพาะในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำจะปรากฏโครงสร้างอนุประโยคเต็มเต็มน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงชั้นอาชีพระดับอื่นๆ นอกจากนี้พบว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงปรากฏการใช้ประโยคกรรมจากน้อยกว่าในการพูดของผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับอื่นๆ และการอัตราการปรากฏของประโยคกรรมจากจะสูงขึ้นในการพูดของผู้พูดที่มีช่วงชั้นอาชีพล่างลงไป ส่วนในด้านของประโยคไร้ประธานที่ประธานของประโยคคือตัวผู้พูดเองนั้นพบว่าปรากฏอัตราการการละการใช้คำแทนตัวผู้พูดในผู้พูดที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงมากกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างสูง

จากข้อมูลข้างต้นจึงเป็นที่น่าสังเกตว่าอัตราการใช้ลักษณะการสร้างคำ อัตราการปรากฏของการสร้างประโยคแต่ละประเภทที่แตกต่างกัน และลักษณะของสัมพันธสารน่าจะเป็นตัวบ่งชี้และจำแนกภาษาของแต่ละชั้นอาชีพได้

สำหรับในด้านของสัมพันธสารนั้นมีประเด็นน่าสังเกตว่าการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความคล้อยตามจะพบมากที่สุดในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูง ส่วนการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความสรุปจะพบมากที่สุดในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้าง

สูง และเป็นที่น่าสนใจอีกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับสูงและปานกลางค่อนข้างสูง จะปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารหลากหลายกว่าในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำและช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ โดยเฉพาะในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำจะปรากฏความหลากหลายในการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารน้อยที่สุด กล่าวคือ ในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความแน่นเฉพาะน้อยมาก และไม่ปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความแน่นเฉพาะในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่าไม่ปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความสรุปในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับปานกลางค่อนข้างต่ำและช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำ และยังไม่ปรากฏการใช้คำเชื่อมสัมพันธสารเชื่อมความคล้อยตามในการพูดของผู้ที่อยู่ในช่วงชั้นอาชีพระดับต่ำอีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม. 2538. *การจัดประเภทมาตรฐานอาชีพ (ประเทศไทย)*. กรุงเทพฯ: กรมการจัดหางาน
- กำชัย ทองหล่อ. 2515. *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- นววรรณ พันธุมธนา. 2549. *ไวยากรณ์ไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นัฐยา บุญกองแสน. 2542. *การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับทัศนคติทางภาษาของบุคคลต่าง ชั้นอาชีพ*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2543. *การจัดประเภทอาชีพตามมาตรฐานสากล*. กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.
- สุภาภรณ์ จันทวานิช. 2534. *การจัดช่วงชั้นทางสังคม: เกียรติภูมิของอาชีพต่างๆ ในสังคมไทย*. รายงานผลการวิจัยโครงการหนังสือเล่ม สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2544. *ภาษาศาสตร์สังคม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2548. *ภาษาในสังคมไทย : ความหลากหลายการเปลี่ยนแปลงและ* *การพัฒนา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. อยู่ระหว่างการตีพิมพ์. *หลักสำคัญในการจำแนกชนิดของคำในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง และ ศรีัญญา เสวตมลาย. 2544. *ทฤษฎีไวยากรณ์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ สรบุษย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ และสรณีย์ สรรคบุรานุรักษ์ (บรรณาธิการ). 2554. *รวมบทความเสนอในการประชุมวิชาการโครงการไวยากรณ์ไทยฉบับครอบคลุม ภาษาย่อย เรื่อง ความหลากหลายของภาษาในสังคมไทย ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่น และภาษาย่อยในสังคมไทย : ประเด็นปัญหาและข้อค้นพบใหม่*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุปกิตศิลปสาร, เจ้าพระยา. 2545. *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Ash, S. 2002. Social class. *The Handbook of Language Variation and Change*, edited by Chambers, J.K., Trudgill, P. and Schilling-Estes, N. Massachusetts: Blackwell Publisher.
- Beebe, L.M. 1974. *Socially Conditioned Variation in Bangkok Thai*. Ph.D.dissertation, University of Michigan.
- Bernstein, B. 1964. Elaborated and Restricted Codes: Their Social Origins and Some Consequences. *American Anthropologist* 66: 55-69.
- Bernstein, Basil. 1971. *Class, Codes, and Control. Vol. 1, Theoretical Studies towards a Sociology of Language*. London: Routledge and K. Paul.
- Bossard, James H. S. 1945. Family Modes of Expression. *American Sociological Review* 10: 226-37.
- Chunsuvimol, Boonrueng. 1993. *Relationship between the Social Variation of (r) in Thai and (r) in English in the Speech of Bangkok Thai Speakers*. Ph.D. dissertation, Chulalongkorn University.
- Edward, A.D. 1976. *Language in Culture and Class*. London: Heinemann Educational Books.

- Haeri, N. 1997. The social reproduction on symbolic capital: language, state, and class in Egypt. *Current Anthropology* 38: 795-816
- Hodge, R., Seigel, P. and Rossi, P. 1964. Occupational Prestige in the United States 1925-1963. *American Journal of Sociology* 70: 286-302.
- Hudson, R.A. 1980. *Sociolinguistics*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Iwasaki, Shoichi and Ingkaphirom, Preeya. 2005. *A Reference Grammar of Thai*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Labov, W. 1966. *The Social Stratification of English in New York City*. Washington, DC: Center for Applied Linguistics.
- Lenning, M. 1978. *Acoustic measurement of linguistic change: The modern Paris vowel system*. Philadelphia: U.S. Regional Survey.
- Schatzman, L. and Strauss, A. 1955. Social Class and Modes of Communication. *American Journal of Sociology* 60: 329-338.
- Templin, M. C. 1957. Certain language skills in children: Their development and interrelationships. *Institute of Child Welfare Monographs*, 26. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Treiman, D.J. 1975. Problems of Concepts and Measurement in the Comparative Study of Occupational Mobility. *Social Science Research* 4: 183-230.
- Thio, A. 1986. *Sociology : an introduction*. New York : Harper & Row.
- Trudgill, P. (ed.). 1978. *Sociolinguistic Patterns in British English*. London: Edward Arnold.
- Trudgill, P. 1974. *The Social Differentiation of English in Norwich*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Trudgill, P. 2000. *Sociolinguistics: An introduction to language and society*. London: Penguin Book.
- Trudgill, P. 2002. *Sociolinguistics Variation and change*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Trudgill, P. and Chambers, J.K. 1991. *Dialects of English: Studies in grammatical variation*. New York: Longman.
- Wofman, W.A. 1969. *A Sociolinguistics Description of Detroit Negro Speech*. Washington, DC: Center for Applied Linguistics.